

το ιδεολόγημα της ασφάλειας
και η κρατική καταστολή

**"το ιδεολόγημα της ασφάλειας και η κρατική καταστολή:
η ελληνική εκδοχή της από την 11/9/2001 ως τις
φοιτητικές κινητοποιήσεις.
Η προοπτική των απαντήσεων και της αλληλεγγύης."**

**για το τρίμηρο του Θεσπίτη
ενισχυτικά και εισηγητικά της συζήτησης στις
24 Ιούνη 2007**

περιεχόμενα

Μερικές υπογραμμίσεις πάνω στη ρέουσα φιλοσοφία της ασφάλειας.	5
Η αρχή είναι το ήμισυ του παντός.	5
Αναπαριστώντας τον φόβο.	6
Φτιάχνοντας την ασφάλεια.	7
Εποχή της ασφάλειας: η ολοκλήρωση της δημοκρατίας.	8
Η ταυτότητα του "εχθρού".	9
Συμμετοχική αστυνόμευση.	10
Ο Νόμος ως Φόβος (και το αντίστροφο).	10
Η 11η Σεπτέμβρη ως αφετηρία στην εισαγωγή και εφαρμογή της αντιτρομοκρατικής στρατηγικής στον ελλαδικό χώρο.	11
Τα "ορόσημα" για το ελληνικό κράτος και η "αντιτρομοκρατική στρατηγική" στο εσωτερικό του.	12
Η περίοδος της "εξάρθρωσης" της Επαναστατικής Οργάνωσης 17Ν και οι διώξεις για την υπόθεση του Ε.Λ.Α.	13
Η περίοδος των ολυμπιακών αγώνων και το δόγμα μηδενικής ανοχής.	16
Η μεταολυμπιακή περίοδος, ο εκσυγχρονισμός και η παγίωση των νέων δομών καταστολής.	17
Η περίπτωση της δίωξης των Γ. Καλαϊτζίδη, Π. Καρασαρίνη, Π. Ασιώτη.	19
Η περίπτωση της σύλληψης 5 αναρχικών με αφορμή εμπρησμό κάμερας στην Ηλιούπολη.	19
Η περίπτωση της προφυλάκισης του αναρχικού Ν. Κουνταρδά αλλά και του Σ. Μαλινδρέτου για τον ξυλοδαρμό του αρχιεργατοπατέρα Χ. Πολυζωγόπουλου.	20
Η περίπτωση του αναρχικού Γ. Δημητράκη.	20
Η περίπτωση των τριών συλληφθέντων κατά τη διάρκεια της πορείας του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ.	21
Η περίπτωση της συνοπτικής προφυλάκισης 18χρονης τον Απρίλη του 2006 στην Αθήνα και η περίπτωση συνοπτικής προφυλάκισης φοιτητή στη Θεσσαλονίκη το Μάη του 2007.	21
Η περίπτωση του αναρχικού Βασίλη Στεργίου και η έκφραση της κρατικής καταστολής κατά τη διάρκεια των φοιτητικών κινητοποιήσεων.	22
Η αποτύπωση της κατασταλτικής στρατηγικής του ελληνικού κράτους στις ημέρες μας.	23
Αντί επιλόγου (και σαν αρχή ενός διαλόγου).	27
Υποσημειώσεις	28

"Δεν είχαν βόμβες, δεν είχαν τα χρήματα, αλλά αν τους αφήναμε, αυτοί θα έβρισκαν τον τρόπο..." υπεύθυνος του FBI, αναφορικά με τη σύλληψη "ισλαμιστών τρομοκρατών" στην Καραϊβική, στις αρχές Ιούνη 2007

"το αίσθημα της ανασφάλειας που έχει απολεσθεί στις γειτονίες, το προκαλεί η μικροπαραβατικότητα...εκεί πρέπει να στρέψουμε την προσοχή μας... είναι σημαντικό, οι πολίτες να συνδράμουν στις αντιεγκληματικές πολιτικές..."

Γ. Πανούσης, καθηγητής εγκληματολογίας, σύμβουλος (ενίοτε) του υπουργείου Δημόσιας Τάξης σε ημερίδα για την εγκληματικότητα, στο δήμο Κερατσίνου, αρχές Ιούνη 2007

" Ο μικρός αριθμός συλληφθέντων υπόπτων για διασπορά προπαγάνδας, πιθανόν να υποδεικνύει την έλλειψη νομικής βάσης και τη δυσκολία στην αντιμετώπιση τέτοιου είδους εγκλημάτων"

"Οι αριστερές και αναρχικές τρομοκρατικές επιθέσεις υποκινούνται συνήθως από τις εσωτερικές πολιτικές συνθήκες (κάθε κράτους), αλλά επίσης εκτελούνται ως κομμάτι μιας ευρύτερης διεθνούς καμπάνιας: για παράδειγμα, η Διάσκεψη των G8 που θα διεξαχθεί, ήδη έχει μπει στο στόχαστρο αριστερών και αναρχικών τρομοκρατών..."

Ετήσια έκθεση της Europol για την "τρομοκρατία" στην ΕΕ (Φλεβάρης 2007)

Τα παραπάνω αποσπάσματα, υποδεικνύουν με τον πιο σαφή τρόπο την κυρίαρχη κίνηση: από τους "χωρίς βόμβες και χρήματα ισλαμιστές τρομοκράτες" αλλά με "διαγνωσμένη" τη βούληση για πράξη, στις γειτονίες των μη προνομιούχων όπου η πάταξη της "μικροπαραβατικότητας" δεν είναι μόνο στάχτη στα μάτια των ανήσυχων γειτόνων αλλά και διάρρηξη κάθε ίχνους κοινωνικής και ταξικής αλληλεγγύης, ως τις υποδείξεις "νομικών κενών" και στοχοποίησης ευρύτερων κοινωνικών δράσεων ως "τρομοκρατικές" από το αστυνομικό διευθυντήριο της ΕΕ. Οι κατασταλτικές μεθοδεύσεις κατακτούν παγκοσμίως την "κανονικότητά" τους μέσα στη ροή της ζωής των υπηκόων.

Η ΑΡΧΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΗΜΙΣΥ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ

Η 11/9, η επίθεση στην καρδιά του αμερικάνικου κράτους (και κατ' επέκταση σε ολόκληρο το οικοδόμημα της δυτικής δημοκρατίας) αποτέλεσε μια καλή αφορμή εκκίνησης και επιτάχυνσης της σύγχρονης "αντιτρομοκρατικής εκστρατείας" με όλες τις συνιστώσες της (ιδεολόγημα της ασφάλειας, επιθετικός σχηματισμός της καταστολής στο εσωτερικό και εξωτερικό κτλ.). Μιας "αντιτρομοκρατικής εκστρατείας" που ήδη είχε ξεκινήσει από τη δεκαετία του 70 και διαρκώς αναζητούσε την

προσαρμογή της στους "νέους κινδύνους" που εμφανίζονταν ανά καιρούς. Το δόγμα της "παγκόσμιας ασφάλειας" αναζήτησε χειραγωγώντας (και σε μεγάλο βαθμό τα κατάφερε) να βρει το πρόσφορο κοινωνικό έδαφος, που θα το έκανε λειτουργικό: όπως κάθε δόγμα, **η καθολικοποίησή του στο κοινωνικό πεδίο**, ήταν απαραίτητος όρος επιβίωσής του, μακριά από αντιφάσεις, απροθυμίες και φυγόκεντρες τακτικές. Και αυτή η καθολικοποίηση απαιτούσε καταρχήν πολεμικό σχηματισμό, εμφάνιση εχθρού ("συμμετρικού") και όταν αυτός δεν ήταν ορατός και εδαφικοποιημένος, κυνήγι φαντασμάτων ("ασύμμετρος εχθρός"). Οι επεμβάσεις στο Αφγανιστάν λίγους μήνες μετά και αργότερα στο Ιράκ (εκτός όλων των άλλων παραμέτρων, οικονομικών, γεωπολιτικών κτλ.), η θέσπιση αυστηρότερων νόμων για τον "εσωτερικό εχθρό", ήταν κομμάτι αυτής της στρατηγικής.

ΑΝΑΠΑΡΙΣΤΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΦÓΒΟ

Αυτό που θα ανήγαγε το "δικαίωμα στην ασφάλεια" σε ύψιστη κοινωνική αξία, θα ενοποιούσε ένα κατακερματισμένο και εξατομικευμένο κοινωνικό σώμα, δεν θα μπορούσε παρά να στηθεί και σε μια καλά σχεδιασμένη προπαγάνδα, για την εμπέδωση του γενικευμένου κοινωνικού φόβου (*1). Όχι μόνο για κάποιους "βάρβαρους" που πολιορκούν τα τείχη του ανεπτυγμένου κόσμου, αλλά και για κάθε πτυχή της προσωπικής και κοινωνικής ζωής. Καθετί πρέπει να αναμασά τις λέξεις έλεγχος, θωράκιση, ειδικοί... μέσα σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται οι επαναληπτικές υστερίες για τους "ιούς που απειλούν την ανθρωπότητα" (SARS, νόσος των πουλερικών, AIDS κα.), τα διατροφικά σκάνδαλα κτλ. Η ιδεολογία του φόβου αναπαράγει και αναπαρίσταται με το **πολεμικό λεξιλόγιο** [είναι χαρακτηριστικές οι λέξεις που χρησιμοποιούνται από τα ΜΜΕ όταν αναφέρονται σε τέτοια γεγονότα] αλλά ταυτόχρονα έχει την ικανότητα να αναπαράγεται και εκεί όπου θεωρητικά ασκείται κριτική για τα "κακώς κείμενα" αυτού του πολιτισμού: τα φοβικά αντανάκλαστικά που κινητοποιούνται (για τα μεταλλαγμένα, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τις ασθένειες κτλ.), αναγνωρίζουν ως γεωμετρικό τόπο συνάντησής τους, όχι την συλλογική αντίδραση, αλλά το επαναπροσδιορισμένο, σύμφωνα με τις επιταγές του τρέχοντος καπιταλισμού, πεδίο κοινωνικού ενδιαφέροντος. Τα πάντα, απλά οφείλουν να "εξορθολογιστούν" μέσα από τον πολλαπλασιασμό των μηχανισμών του ελέγχου, να αναπαράγουν την εξουσιαστική δομή. Ο φόβος δεν είναι μόνο αναισθητικός αλλά και αυτοαναφορικός.

Η εικόνα (και κατ' επέκταση όλοι οι μηχανισμοί που την παράγουν), δεν παράγει απλά ψευδαισθήσεις, απαραίτητες για την εμπέδωση του φόβου. Παράγει ταυτόχρονα και την "ηγemonία της γνώμης", αξίωμα κάθε εξουσιαστικού συστήματος. Και αυτή η ηγεμονία στηρίζεται στην πρόκληση σύγχυσης στον πληθυσμό. Έτσι, δεν υπάρχει μόνο ένας αδιάκοπος εικονοποιημένος βομβαρδισμός σκηνών διάχυτης κοινωνικής ανασφάλειας (τι πιο χαρακτηριστικό από τα επαναληπτικά ρεπορτάζ για τα "κακοποιά στοιχεία που λυμαινόνται" τις γειτονίες;), αλλά και ταυτόχρονα προσπάθειες "αγγελαιοποίησης" κινήματων, πρακτικών και αντιλήψεων: από τους ισλαμιστές ως την ανατρεπτική κοινωνική βία, η επιθετικότητα και η σύγκρουση πρέπει να εγκυβε **συγκεκριμένες ομογενοποιημένες αναπαραστάσεις** στην κοινωνική συνείδηση και τα ανάλογα αντανάκλαστικά απόρριψης και φόβου.

ΦΤΙΑΧΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Το δόγμα της ασφάλειας πάνω στο οποίο χτίζεται (εμφανώς και ομολογημένα) η κοινωνική πραγματικότητα τα τελευταία χρόνια δεν είναι ένα προσωρινό εφεύρημα των κυρίαρχων, ούτε πρόσχημα του καπιταλισμού για να ξεμπλέξει από κάποια κρίση, ούτε βέβαια συγκυριακή απόρροια της κατάρρευσης δύο ουρανοξυστών. **Είναι ένα κοινωνικό μοντέλο οργάνωσης, ελέγχου και διευθέτησης κοινωνιών που βρίσκει τις αντιστοιχίες του στο τρέχον μοντέλο της αστικής δημοκρατίας, στο τρέχον μοντέλο του καπιταλισμού.** [Αυτό δε σημαίνει βέβαια ότι απαντάται παντού ίδιο και απaráλλακτο όσον αφορά την κοινωνική του πρόσληψη: στις ΗΠΑ, τουλάχιστον τα πρώτα χρόνια, είχε έντονο πατριωτικό άρωμα, την ίδια στιγμή που στην Ευρώπη έπαιρνε τη μορφή υπεράσπισης του "ευρωπαϊκού πολιτικού πολιτισμού". Σε κάποιες ευρωπαϊκές χώρες (Αγγλία, Γερμανία, Ιταλία, Ισπανία) με δεκαετίες ήδη πρωτοπόρων "αντιτρομοκρατικών" και "αντιεγληματικών" πολιτικών, απλά εμπλουτίστηκε με καινούρια στοιχεία.] Από το μοντέλο του "κράτους πρόνοιας" των μεταπολεμικών δεκαετιών, περάσαμε στο "κράτος ελέγχου" για να εισαχθούμε πλέον στο "**κράτος της ασφάλειας**". Πάνω σε κάθε έκφανση της κυριαρχικής διαχείρισης αποτυπώνονται όλες οι πιυχές της κοινωνικής και ταξικής πραγματικότητας, ο κοινωνικός-ταξικός ανταγωνισμός, οι νίκες και οι ήττες του, οι ανάγκες και οι καινοτομίες των κυρίαρχων... Οι μετασχηματισμοί αυτοί, όπλισαν αλλά και οπλίστηκαν από διάφορες κυριαρχικές επλογές: από την ραγδαία εξέλιξη της τεχνολογίας που απαιτεί αυστηρή καθετοποίηση, έλεγχο και ιεράρχηση (από την ψηφιακή βιομηχανία, την πυρηνική φυσική ως τη βιοτεχνολογία), τον επεκτεινόμενο εμπορευματικό και θεαματικό κόσμο, ο οποίος γίνεται επίκεντρο αναμόρφωσης κοινωνικών σχέσεων και συμπεριφορών, τη σμίκρυνση του κράτους-αργού στις κοινωνικές ανάγκες, τη ριζική αναδιάρθρωση των παραγωγικών σχέσεων, την ιδεολογική και θεσμική θωράκιση του "κόσμου της γνώσης και των πληροφοριών"...

Ταυτόχρονα, η ύφεση του κοινωνικού ανταγωνισμού μετά τις δεκαετίες 70-80, η πολυδιάσπαση των κοινωνικών συλλογικών υποκειμένων σε εξατομικευμένους "πολίτες της δημοκρατίας" και η χειραγωγούμενη συντηρητικοποίηση της κοινωνίας, είναι ένα σημαντικό πεδίο πάνω στο οποίο όχι μόνο ποντάρει ο κόσμος της εξουσίας αλλά και διαρκώς κινείται στο να ποιοτικοποιεί και να ποσοτικοποιεί προς όφελός του. Ο εκσυγχρονισμός των δομών κράτους και κοινωνίας (εκσυγχρονισμός ο οποίος στον ελλαδικό χώρο έχει "ημερομηνία γέννησης" τα μέσα της δεκαετίας του 90), η "ολοκλήρωση της δημοκρατίας" με τις γνωστές συνέπειες πάνω στο κοινωνικό σώμα, εκμαίευσε την κοινωνική νομιμοποίηση από αυτήν ακριβώς τη συντηρητική στροφή. Τα ιδεολογικά όπλα του εκσυγχρονισμού αντλήθηκαν από την ύφεση των κοινωνικών αγώνων: η ιδεολογία της αέναης ανάπτυξης, η επίθεση σε κάθε έννοια αλληλεγγύης, η απαλλαγή από όρους-ορισμούς και αναγνώσεις της κοινωνικής ιστορίας με "παλιά εργαλεία", η επανακαταγραφή της ιστορίας των κοινωνικών αγώνων αλλά και της ίδιας της Ιστορίας, η αποδόμηση συλλογικών ταυτοτήτων, ο ανταγωνισμός, η "μοναδικότητα και η υπεροχή" της δημοκρατίας κτλ. Όλα αυτά βέβαια απαιτούσαν και μια εκ νέου ενοποίηση του κατακερματισμένου κοινωνικού σώματος, σε μια κινητήρια δύναμη, σε μια νέα μεγάλη αφήγηση: την εποχή της ασφάλειας.

Βέβαια η επέκταση και επιτάχυνση των μοντέλων ασφάλειας έχει να κάνει και με τις

καινούριες συγκυρίες αλλά και τις **κοινωνικές απαντήσεις** που συνεχίζουν να αναδύονται ακόμη και σε αυτή την περίοδο ύφεσης: η κοινωνική πόλωση μπορεί να μην εκφράζεται πλέον με τους "παραδοσιακούς" τρόπους πολιτικής αντιπαράθεσης του παρελθόντος (όπου έστω και στο κοινωνικό φαντασιακό τα κοινωνικά κομμάτια αυτοκαθόριζαν την ταυτότητά τους και την κοινότητά τους), αλλά διαρκώς υφέρπει και εκρήγνυται είτε ανοργάνωτα και σπασμωδικά (εξεγέρσεις κοινωνικά αποκλεισμένων, αύξηση της μικροπαραβατικότητας) είτε οργανωμένα (τα κινήματα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, ριζοσπαστικοί κοινωνικοί και ταξικοί αγώνες, ένταση στη Λατινική Αμερική και τη Μέση Ανατολή κτλ.)

ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ: Η ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Υπάρχει μια (αριστερών καταβολών) εκτίμηση πως η εποχή της ασφάλειας αποτελεί απλά μια **εκτροπή στην ολοκλήρωση της αστικής δημοκρατίας**, μια "νεοσυντηρητική αρτηριοσκληρόνωση" και "επανάκαμψη του ηγεμονισμού". Μια εκτίμηση που συγχέει τις αιτίες με τα επιφανόμενα και στην προέκτασή της επανατροφοδοτεί όλους τους κυρίαρχους μύθους: η επίκληση των καταστατικών αρχών της δυτικής δημοκρατίας (των πολιτικών και ατομικών δικαιωμάτων, της δικαιοσύνης, της ισότητας, του κοινωνικού συμβολαίου κτλ.), το πεδίο δηλαδή της άντλησης της κοινωνικής **νομιμοποίησης** της αστικής δημοκρατίας, όχι μόνο ιστορικά εμπεριέχει "καταστάσεις εξαιρέσεως", αλλά τις κουβαλά δομικά: η κυρίαρχη δημοκρατία θεμελιώνεται πάνω στην ιδεολογία της δύναμης (ακόμα και όταν αυτή "εκπορεύεται" από μια θολή "λαϊκή βούληση"). Το ιδεολόγημα της ασφάλειας (κατεξοχόν ιδεολογία της δύναμης), μπορεί επί του πρακτέου να ανακαλεί μορφές αναχρονιστικές, συντηρητικά αντιανακλαστικά, σκληρό κανονιστικό πλαίσιο, να ρέπει προς τον ολοκληρωτισμό (αυτόν που η δημοκρατία "πολεμά" με τόσο θερμή σε όλες του τις εκφάνσεις) **παρόλα αυτά κατοικοεδρεύει στην υπεράσπιση του "μοντέρνου τρόπου ζωής", των "σύγχρονων κοινωνικών αξιών"**. Δεν πρόκειται για πωsgύρισμα, ούτε για λογικό παράδοξο. Είναι η φυσική μετεξέλιξη του τρέχοντος πειθαρχικού συστήματος. Κάπως έτσι μπορεί να διαβιεί και να ανασυγκροτείται στη βάση όλων αυτών, ο αυξανόμενος κοινωνικός συντηρητισμός, παράλληλα με "προοδευτικές" θεσμικές και κοινωνικές μετατοπίσεις, οι οποίες καταστατική τους αρχή έχουν τα "ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα". [πχ. ο πατριωτισμός με το λάϊφ στάιλ, η ενδυνάμωση εννοιών και θεσμών που παραπέμπουν στην παραδοσιακότητα (οικογένεια, έλεγχος σεξουαλικών σχέσεων, επανάκαμψη της θρησκοληψίας κτλ) με την ταυτόχρονη υπεράσπιση των αντίθετών τους, δεν προκαλούν κοινωνική πόλωση στο βαθμό που ορίζουν τον εαυτό τους, ως συνεκτικές **συνιστώσες του πλουραλισμού της δημοκρατίας**.] Αυτός ο πλουραλισμός είναι εμφανής όταν επιστρατεύονται κυρίως μέσα από τα τηλεοπτικά παράθυρα, σε κάθε "αντιεγκληματική" ή και "αντιτρομοκρατική" επιχείρηση όλες εκείνες οι "αντίθετες" γνώμες, που υπερασπίζονται εναλλάξ το "εθνικό συμφέρον", τα δημοκρατικά δικαιώματα, την πολιτική σταθερότητα, τον "αντιμπεριαλισμό", την πίστη στο νόμο και την τάξη, την "ανθρωπιστική ευαισθησία". Τα δισιτικά πρόσημα είναι εμφανή: από τη μία ο κόσμος της ανεκτικότητας, του ορθολογισμού και των πολλών φωνών και από την άλλη ο κόσμος της μισαλλοδοξίας, του σκοταδιού και της μίας και μοναδικής φωνής: της βίας. **Η αντιπαράθεση των δύο**

κόσμων δεν μπορεί παρά να έρθει ως φυσική και ιστορική κατάληξη...

Το κλίμα του γενικευμένου κοινωνικού εκφοβισμού γεννά θεσμικές καινοτομίες ή και εκτροπές (και δίνει τη δυνατότητα στο κράτος να αποφεύγει τις συμπληγάδες του κοινωνικού και πολιτικού κόστους). Αυτό είναι το καθεστώς "**έκτακτης ανάγκης**" που περιστασιακά ή μόνιμα ανασύρεται και χρησιμοποιείται ως πυξίδα και ως νομιμοποιητικό άλλοθι. Σε μια "δημοκρατία που ολοκληρώνεται" δεν είναι αναχρονισμός η επαναφορά θεσμικών εργαλείων που αφορούσαν ένα όχι και τόσο ζηλευτό παρελθόν: από τα Γκουαντανάμο ως τα στρατοδικεία της 17N, την επαναφορά του ιδιώνυμου αδικήματος για την γηπεδική βία (με σαφή στόχο την προέκταση στις πολιτικές κοινωνικές ομαδοποιήσεις), τον αντιτρομοκρατικό, αλλά και αλλού (στην ευαίσθητη Ευρώπη) όπως στη Γαλλία πριν 2 χρόνια, με την εξέγερση στα γκέτο και την επαναφορά του αποικιοκρατικού στρατιωτικού νόμου του 1955...Το καθεστώς "**έκτακτης ανάγκης**" δημιουργεί θεσμικές παρακαταθήκες: οι θύλακες αυτοί "θεσμικής εκτροπής", κατοχυρώνουν και επεκτείνουν υπόγεια ή μη το χώρο τους κοινωνικά μέσα σε "πολιτειακή ομαλότητα". Το ζήτημα λοιπόν πάει πολύ πιο πέρα από το να εντοπίσουμε στην κρατική καταστολή μια διαχρονικότητα αμετάβλητη (στο να στοχοποιεί κοινωνικές ομάδες) και επεκτείνεται στο πεδίο δημιουργίας θεσμικών, ιδεολογικών, πολιτικών "**μαύρων τρυπών**": από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης των μεταναστών, το στρίμωγμα ολοένα και μεγαλύτερων κοινωνικών κομματιών στο μηχανισμό των φυλακών, τον διαρκή εμπλουτισμό αντιτρομοκρατικών νομοθεσιών. Αυτή είναι η πεμπτούσια του καθεστώτος "**έκτακτης ανάγκης**".

Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥ "ΕΧΘΡΟΥ"

Η συνάφεια μεταξύ της κατασταλτικής πολιτικής σε "ποινικά" κομμάτια και πολιτικούς χώρους είναι κάτι πέρα από το προφανές. Η φιλοσοφία της στοχοποίησης των απανταχού καταραμένων (τους εξωθεσμικά κινούμενους: από τους νέους των γκέτο, τους μετανάστες, τους μικροπαραβατικούς, τους κούλιγκανς κτλ.) ως **εν δυνάμει εσωτερικών εχθρών**, έχει ευθείες αναγωγές στην περιρέουσα ρητορεία για την "πολιτική βία", και όχι μόνο στον λεκτικό συμβολισμό της. Βασική συνιστώσα είναι η απόδοση συγκεκριμένων -ομαδοποιημένων ταυτοτήτων- σε κοινωνικά κομμάτια, αλλά και ταυτόχρονα η βύθισή τους σε μια ταυτότητα κοινωνικής ανυπαρξίας (απρόσωπες κοινωνικές σκιές, που από "επιλογή" ή στην καλύτερη "αδυναμία" βρίσκονται σε αυτή τη θέση) που **αναδύεται και επαναδιαμορφώνεται σε στιγμές είτε κρίσης είτε κρατικής επιλογής (για την καταστολή τους)**. Χαρακτηριστικό παράδειγμα και πάλι, η πρόσφατη εξέγερση στα γαλλικά γκέτο που εμπειρείχε όλα αυτά τα στοχοποιημένα χαρακτηριστικά: μετανάστες, φτωχοί, βίαιοι, πολιτικότητα, μουσουλμανισμός, εγκληματικότητα. Έτσι λοιπόν η διακριτότητα ανάμεσα σε διαφορετικά κοινωνικά κομμάτια χάνεται, για να ανασυγκροτηθεί ως μία και μοναδική ταυτότητα: **εχθρός του αγαθού της ασφάλειας...**

ΣΥΜΜΕΤΟΧΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΕΥΣΗ

Η διασπορά του φόβου και της σύγχυσης είναι κομμάτι ενός διαρκούς ζητούμενου από τους κυρίαρχους: την **ενοποίηση και συστράτευση** κατακερματισμένων και εξατομικευμένων κοινωνικών πλειοψηφιών ενάντια σε έναν ασαφή και θολό εχθρό που μπορεί να είναι τα πάντα (μετανάστης, περιθωριακός, μικροπαραβατικός, απεργός, αναρχικός κτλ.) αλλά συγκροτεί την ταυτότητά του ως ένας φύσει και θέσει εχθρός της κοινωνικής γαλήνης. Μέσα στο ευρύτερο πλαίσιο των κυρίαρχων αναδιαρθρώσεων (πχ. εργασιακό, ασφαλιστικό, περίθαλψη κτλ.) δεν δημιουργούνται μόνο στρατιές αποκλεισμένων. Δημιουργούνται και **θύλακες προνομίων** (όχι μόνο μεταξύ καπιταλιστικών κέντρων και περιφέρειας, αλλά και στο εσωτερικό του κόσμου της "ευμάρειας"). Πέρα λοιπόν από την ιδεολογική προσπάθεια συστράτευσης του πληθυσμού για τους διάφορους "εχθρούς", υπάρχει και το "πεζό" και από πεδίο υπεράσπισης αυτών των προνομίων από κοινωνικές ομάδες. Αυτές ακριβώς τις ομάδες θα κινητοποιήσει (ιδεολογικά και πολιτικά) το κράτος για να θωρακίσουν την κατασταλτική πολιτική. Η κοινωνική πόλωση λοιπόν, δεν αφορά απλά και μόνο τις παραδοσιακές κοινωνικές ταξινομήσεις και ιεραρχήσεις (εκμεταλλευτές-εκμεταλλεζόμενοι, πλούσιοι-φτωχοί) αλλά διαπερνά και το κομμάτι εκείνο των μη προνομιούχων που έχουν τη δυνατότητα να κατέχουν έστω και τα ελάχιστα μιας "αξιοπρεπούς επιβίωσης". Η λεγόμενη **"συμμετοχική δημοκρατία των πολιτών"** απαιτεί κοινωνικό αυτοματισμό, διάσπαση της αλληλεγγύης και κυρίως συμμετοχική αστυνόμευση.

Ο ΝΟΜΟΣ ΩΣ ΦΟΒΟΣ (ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟ)

Πέρα όμως από τα προσχήματα, τα άλλοθι ή το νομιμοποιητικό υπόστρωμα του ιδεολογήματος της ασφάλειας, υπάρχει και η εμπράγματη εφαρμογή του. **Αν το ένα δομικό χαρακτηριστικό του "αγαθού της ασφάλειας" είναι ο φόβος, το άλλο του είναι ο Νόμος.** Και καθώς ο φόβος επιταχύνεται, ο Νόμος γιγαντώνεται και καθολικοποιείται. Όχι ως απλή κρατική δυνατότητα, ούτε μόνο ως βάση "κοινωνικής συνοχής", αλλά και σαν εσωτερικευμένο σύστημα **εκπειθάρχησης** ατόμων και κοινωνιών. Το δίκτυο της ασφάλειας που απλώνεται παντού δημιουργεί ένα καθεστώς διαρκούς κοινωνικής και προσωπικής ανασφάλειας: ο επιτηρούμενος χώρος (από κάμερες, διάσπαρτες αστυνομικές ομάδες, εταιρίες σεκιούριτι κτλ.), η επίταση του ελέγχου και της καταστολής (και από το διευρυμένο νομοθετικό πλέγμα), δημιουργεί ένα πεδίο κανονικότητας μέσα στο οποίο ο καθένας είναι διαρκώς υπόλογος για τη "νομιμότητά" του. Τα πάντα και ανά πάσα στιγμή μπορεί να οριστούν ως αντικανονικές συμπεριφορές (τί πιο ενδεικτικό από το δόγμα μηδενικής ανοχής "δεν τρως, δεν πίνεις, δεν στέκεσαι" που εφαρμόζεται στο αθηναϊκό μετρό;). Η απειλή της κατασταλτικής βίας που επικρέμεται δεν χρειάζεται να αγγίξει τα όρια της αυθαιρεσίας ή της ωμότητας (πχ. Γκουαντανάμο) για να σαρώσει τα κοινωνικά ερωτηματικά και αντανακλαστικά. Η "κανονικότητά" της, ως κοινωνική πραγματικότητα, αναπαράγεται με την απλή και μόνο παρουσία των μηχανισμών ελέγχου και καταστολής. Και από τη στιγμή που γίνεται

κομμάτι της καθημερινότητας, μπορεί να επεκταθεί στην "αυθαιρεσία".(* 2)

Ο Νόμος-λάστιχο (που κωράει παντού και κωράει τα πάντα) δεν έχει παραθυράκια διαφυγής παρά μόνο αναγνώσεις που θα τον πολλαπλασιάσουν.

Η 11η ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ ΩΣ ΑΦΕΤΗΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΣΤΟΝ ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ

Η επίθεση στους δίδυμους πύργους του Παγκόσμιου Κέντρου Εμπορίου και στο Πεντάγωνο στις 11 Σεπτέμβρη του 2001 ήταν ένα ορόσημο για την αναδιάταξη της παγκόσμιας κυριαρχίας. Μια αναδιάταξη που επικεντρώθηκε στην επαναδιαμόρφωση της κατασταλτικής στρατηγικής ανά τον κόσμο απέναντι σε ασύμμετρες και συμμετρικές απειλές.

Όμως οι έως την 11η Σεπτέμβρη αργές, προσεκτικές και μεθοδικές κινήσεις των κρατών και των συμμαχιών τους είχαν ούτως ή άλλως την ίδια κατεύθυνση: να ισχυροποιήσουν την επιβολή τους είτε στο εσωτερικό κάθε εθνικού χώρου είτε στο σύνολο ηπειρωτικών και πλανητικών γεωγραφικών σημείων και να τελειώνουν οριστικά με τους αμφισβητίες και τις όποιες πρακτικές των τελευταίων. Ο συντονισμός και η κοινή δράση των κρατών **έχει προηγουμένως**. Η "συνθήκη Σέγκεν", η "σύμβαση του Παλέρμο" μεταξύ 125 κρατών για ζητήματα "ασφάλειας και αστυνόμευσης και για την καταπολέμηση του υπερεθνικού οργανωμένου εγκλήματος", η "Europol", το "σχέδιο δράσης των χωρών της Ε.Ε. για την καταπολέμηση του οργανωμένου εγκλήματος" το 1997 στο Άμστερνταμ, τα σχέδια κι οι επί μέρους διακρατικές συνεργασίες στην κατεύθυνση της δραστηρικής αντιμετώπισης του "οργανωμένου εγκλήματος" και της "τρομοκρατίας" όπως ο "Οργανισμός Αμερικανικών Κρατών" και η "Ένωση Αφρικανικών Κρατών", υποδηλώνουν την κίνηση των κυρίαρχων -πριν ακόμα την εκδήλωση της επίθεσης της 11ης Σεπτέμβρη- να θωρακίσουν τα κράτη και τα συμφέροντά τους.

Αυτό που έγινε την 11η Σεπτέμβρη ήταν απλά η **επιτάχυνση** και το πέρασμα στην **εφαρμογή** όλων αυτών των στρατηγικών. Ο χωρισμός όλου του πλανήτη σε άξονες "καλών" και "κακών", η ελεύθερη πλανητική διασπορά του φόβου και η καλλιέργεια της φιλοσοφίας της διακινδύνευσης ήταν τα ιδεολογικά όπλα που χρησιμοποίησαν οι κυρίαρχοι για να προδιαγράψουν το ζοφερό μέλλον που ακολουθούσε: πολεμικές επεμβάσεις, εισαγωγή αντιπρομοκρατικών νομοθεσιών, έκτακτα δικαστήρια, γκουαντανάμο, παρακολουθήσεις, διακρατικά εντάλματα σύλληψης, νέες πολυεθνικές αστυνομικές και δικαστικές ομάδες, ολοένα και μεγαλύτερος έλεγχος των συνόρων, μια κοινωνία διαρκούς επιτήρησης κι ελέγχου, μια συνθήκη περιστολής κάθε ίχνους ελευθερίας...

Μέσα σε αυτήν την "πλανητική συγκυρία", το ιδεολόγημα της ασφάλειας βρήκε πρόσφορο πεδίο εφαρμογής και στον ελλαδικό χώρο. Η αδιαμφισβήτητη αναντιστοιχία μεταξύ "πραγματικού κινδύνου" και νέων μέτρων στον ελλαδικό χώρο δεν αποτέλεσε ανάχωμα για την εισαγωγή και εφαρμογή του νέου "πνεύματος ασφάλειας". Μπορεί στον ελλαδικό χώρο να μην είχαμε ούτε έξαρση της ένοπλης αντιπαράθεσης με το καθεστώς ούτε κοινωνικά κινήματα σε περιόδους αιχμηρής άνθισης. Όμως το νέο "δόγμα ασφάλειας" στον ελλαδικό χώρο δεν ήρθε για να αντιμετωπίσει έναν υπαρκτό εχθρό με φυσικούς όρους. Αλλά πολλούς εν δυνάμει πραγματικούς εχθρούς.

Το ελληνικό κράτος, χρησιμοποίησε με πολύ προσεκτικές κινήσεις τον διεθνώς καλλιεργημένο φόβο της μετά-11ης Σεπτεμβρη περιόδου για να υιοθετήσει στην επικράτειά του μέτρα αντίστοιχα της "διεθνούς αντιτρομοκρατικής εκστρατείας". Κάτι τέτοιο για να υλοποιηθεί απαιτούσε την κινητοποίηση και τη συστράτευση ενός συνόλου μηχανισμών και θεσμών. Από τα κόμματα, τις συνδικαλιστικές ενώσεις, τις μηχανές του θεάματος, τους ειδικούς εγκληματολόγους, τους μελετητές των πανεπιστημιακών σχολών, τη δικαιοσύνη, το κοινοβούλιο, τις σημμένες ενώσεις πολιτών τύπου "ως εδώ". Οι μηχανές του θεάματος και τα μ.μ.ε. συνετέλεσαν τα μέγιστα στην προβολή και κοινωνική εμπέδωση του φόβου της μετα-11ης Σεπτεμβρη περιόδου. Οι εγκώριες αριστερές δυνάμεις και οι αποχρώσεις τους, συναίνεσαν στη διάχυση αυτού του φόβου και δεν επικείρσαν ούτε στο ελάχιστο (εκτός από απειροελάχιστες εξαιρέσεις που επιβεβαίωσαν τον κανόνα) να σχηματοποιήσουν έναν πόλο εναντίωσης σε έναν ούτως ή άλλως συστημικό μετασχηματισμό. Δεν θα μπορούσαν να κάνουν κι αλλιώς φυσικά, την στιγμή που τα νεύρα της "λαϊκής βάσης" που επικαλούνται είχαν μετατοπιστεί προς έναν αναπαραγόμενο συντηρητισμό που διαμορφωνόταν πάνω στην αντιμετώπιση ενός "αλλόθρησκου" εχθρού που... "ποτέ δεν ξέρεις ποιον θα χτυπήσει", πάνω στην υπεράσπιση κάθε άμεσης εθνικής απειλής ή παράλληλης απειλής της "ζωής" και της "ιδιοκτησίας".

ΤΑ "ΟΡΟΣΗΜΑ" ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

ΚΑΙ Η "ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ" ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΟΥ

Το σχέδιο **κοινωνικής νομιμοποίησης** των νέων αντιτρομοκρατικών μέτρων την περίοδο εκείνη ήταν απαραίτητο για το ελληνικό κράτος. Σε αυτήν την προσπάθεια κοινωνικής νομιμοποίησης των νέων μέτρων συνετέλεσαν και οι ημερομηνίες - ορόσημο που είχε η ελληνική πραγματικότητα μπροστά της. Η **ελληνική προεδρεία της Ε.Ε. το 2003** αλλά και οι **ολυμπιακοί αγώνες του 2004** ήταν δύο λόγοι παραπάνω στο να επιταχυνθούν οι εγκώριες διαδικασίες "αντιτρομοκρατικής" θωράκισης του ελληνικού κράτους. Ο προβαλλόμενος κυριαρχικά κίνδυνος ότι "η Ελλάδα είναι κι αυτή στο στόχαστρο των τρομοκρατών καθώς θα ηγούταν της Ε.Ε. και θα διοργάνωνε ένα παγκόσμιο καπιταλιστικό γεγονός" παρείχε ακόμη περισσότερη κοινωνική νομιμοποίηση στην εισαγωγή και εφαρμογή των "νέων μέτρων". Και φυσικά κάτι τέτοιο θεωρούταν ευτύχημα για τον ελληνικό καπιταλισμό ο οποίος και ετοιμαζόταν να επιδράσει με σαρωτικές αναδιρθρώσεις με αφορμή την διοργάνωση των ολυμπιακών αγώνων του 2004. Αναδιρθρώσεις που θα είχαν -και είχαν- αντίστοιχες σαρωτικές επιδράσεις στην όξυνση των κοινωνικών και ταξικών αντιθέσεων.

Περίπου στα μέσα του Δεκεμβρη του 2001 λοιπόν, εισάχθηκε και ψηφίστηκε - και- στην Ελλάδα, **νόμος για την καταπολέμηση του οργανωμένου εγκλήματος** (γνωστός και ως **αντιτρομοκρατικός νόμος 2928**). Το πνεύμα αυτού του νόμου δεν ήταν σαν οποιοδήποτε άλλο νομοθέτημα του ελληνικού κράτους με στόχο την "τρομοκρατία" (τέτοια έχουν υπάρξει πολλά κατά καιρούς όπως και έχουν υπάρξει αποτυχιές εφαρμογής τους και απτών αποτελεσμάτων). Το πνεύμα αυτού του νόμου διακατεχόταν από την κοινή παγκοσμίως αντίληψη για την "τρομοκρατία". Εισήχθησαν μέτρα "δημόσιας" ασφάλειας και μέτρα για την αντιμετώπιση των αμφισβητιών τα οποία

πήγαν από **αναντίστοιχες με την ελληνική πραγματικότητα αφετηρίες**. Μέτρα φύλαξης κτιρίων - πρεσβειών - κτλ με βάση τις απαιτήσεις φύλαξης που υπάρχουν λόγω κέρη στη λωρίδα της Γάζας ή στη Βαγδάτη. Και φυσικά η αντιμετώπιση των αντιφρονούντων του εγκώριου καθεστώτος αλλά και των ομάδων ένοπλης πάλης στην Ελλάδα θα είχε στο εξής χαρακτηριστικά "**έκτακτης συνθήκης**" με στόχο την **παγίωσή της** μετά την αρχική περίοδο εισαγωγής.

Στόχος του νόμου 2928 δεν είναι μόνο να υπάρξουν υλικά αποτελέσματα από την εφαρμογή του. Ο 2928 στοχεύει στην πρόληψη κάθε αντίστασης στο υπάρχον, στην ίδια την **πρόθεση** αντίστασης στο καθεστώς, στις όποιες αντισυναινετικές αντιλήψεις κοινωνικών πρακτικών. Όμως η ποινικοποίηση τέτοιων ριζοσπαστικών ομάδων αντισυναινετικής αντίστασης δεν προσδοκά μόνο υλικά αποτελέσματα καταστολής. Η **προβολή** της φιλοσοφίας ενός αντιτρομοκρατικού νόμου είναι αυτή που επιδιώκει τον **εκφοβισμό** και την **περιστολή** των αναπόφευκτων αντιστάσεων που γεννά ένα καθεστώς εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Ακόμη και η **απόπειρα** αμφισβήτησης έξω από τις νόρμες και τα όρια της δημοκρατίας θεωρείται ποινικά κολάσιμη.

Βασικό σημείο του 2928 είναι η μετατροπή του αδικήματος της "**σύστασης και συμμορίας**" σε **κακούργημα**. Η εύρεση ή η κατασκευή τριών (και άνω) προσώπων εμπλεκόμενων σε μία κοινή υπόθεση θεωρείται σύσταση τρομοκρατικής/εγκληματικής ομάδας. Η ένταξη σε μια τρομοκρατική/εγκληματική ομάδα διώκεται ποινικά με τον 2928 **ανεξάρτητα με την τέλεση ή μη των δραστηριοτήτων** αυτής της ομάδας που θεωρούνται αδικήματα. Η ενοχή ενός εμπλεκόμενου (ή γνωστού ή τυχαίου) υπάρχει ανεξάρτητα από το αν έχει τελέσει τα αδικήματα για τα οποία κατηγορούνται οι υπόλοιποι της "ομάδας". Ακόμη, με το νόμο 2928, θεωρείται κακούργημα πράξη ή τρομοκρατική ενέργεια αυτή ή αυτές οι πράξεις (δράσεις, σχέσεις, προθέσεις) οι οποίες θέτουν σε διακινδύνευση τη "**δημόσια**" **τάξη** και τη "**δημόσια**" **ασφάλεια**. Από εκεί και πέρα, ο νόμος 2928 παρέχει στις διωκτικές αρχές την ευχέρεια όλων των κινήσεων στην κατεύθυνση της "αποτελεσματικής" λειτουργίας τους. Θεσμοθετεί ειδικά μέσα για την παρακολούθηση, εντοπισμό και επιτήρηση κατηγορουμένων. Δίνει τη δυνατότητα για τη δημιουργία και διατήρηση γενετικών λιστών με κώδικες DNA από υπόπτους. Νομιμοποιεί την άρση των απορρήτων των τηλεπικοινωνιών υπόπτων, την παρακολούθηση, καταγραφή και αρχειοθέτηση των ενεργειών τους. Λύνει τα χέρια των αντιτρομοκρατικών σωμάτων για "αποτελεσματικές" ανακριτικές διαδικασίες και αποσπάσεις ομολογιών. Καθιερώνει "ειδικά δικαστήρια" για την εξέταση των κακούργημάτων που υπάγονται στο νόμο για το "οργανωμένο έγκλημα και την τρομοκρατία" και εξαιρεί την έως τώρα δικαιοδοσία των μεικτών ορκωτών δικαστηρίων. Παρέχει ευεργητική αντιμετώπιση σε μέλη ομάδων τα οποία συμβάλλουν ουσιαστικά στην εξάρθρωση του συνόλου τους. Ο νόμος 2928 δεν είναι τίποτε άλλο πέρα από μια **μόνημη έκτακτη αντιμετώπιση των αμφισβητιών του καθεστώτος**.

Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ "ΕΞΑΡΘΡΩΣΗΣ" ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ 17Ν ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΩΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ Ε.Λ.Α.

Το ελληνικό κράτος αξιοποίησε το "αντιτρομοκρατικό" του οπλοστάσιο με αφορμή ένα τυχαίο περιστατικό το οποίο και συνέβη τη νύχτα της **29ης Ιούνη 2002** στο

λιμάνι του Πειραιά. Εκεί εξερράγη πυροκροτητής στα χέρια του Σάββα Ξηρού με αποτέλεσμα αυτός να πέσει (όμηρος) στα χέρια των δικωτικών αρχών. Τα γεγονότα που ακολούθησαν είναι λίγο πολύ γνωστά.: ειδικοί -εγκώριοι και μη- ανακριτές και αξιωματικοί, παραισθησιογόνες ουσίες, μέθοδοι ναρκανάλυσης, απομόνωση για το Σάββα Ξηρό, ομολογίες, συλλήψεις, κι άλλες ανακρίσεις, κι άλλα βασανιστήρια, κι άλλες ομολογίες και τέλος προφυλακίσεις σε ειδικούς χώρους στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού με κατηγορίες για συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση κτλ. Και αν μια τέτοια ανακριτική μέθοδος εφαρμόστηκε στην υπόθεση της Ε.Ο. 17Ν τίποτε δεν μας πείθει ότι δεν θα επαναχρησιμοποιηθεί στο μέλλον σε άλλες ή παρόμοιες περιπτώσεις...

Στον **ιδεολογικό πόλεμο**, τη διαπόμπευση και το διασυρμό αγωνιστών που εξελίχθηκε την περίοδο εκείνη, ο σαφής στόχος των δικωτικών αρχών αλλά και των μηχανισμών του θεάματος ήταν διπλός. Από τη μια να διασυρθούν οι κατηγορούμενοι για την υπόθεση της 17Ν και να παρουσιαστούν ως "**κοινωνικοί εχθροί**" με σκοτεινά, δολοφονικά και ληστρικά κίνητρα (*3) και από την άλλη να εξουδετερωθεί ή να νεκρωθεί οποιαδήποτε φωνή ενάντια στις ολοκληρωτικές μεθοδεύσεις των μηχανισμών. Τα τηλεδικεία και οι τηλεοπτικές καταδίκες παρουσίαζαν απλά μια ωμή πραγματικότητα που μόλις είχε εφαρμοστεί στον ελλαδικό χώρο από τις δικωτικές αρχές. Μέσα σε αυτή τη γενικευμένη αποϊδεολογικοποίηση και αποκοινωνικοποίηση της δράσης της Ε.Ο. 17Ν και των αγωνιστών της (*4), σχεδόν σύσσωμη η αριστερά συναίνεσε στο αντιτρομοκρατικό κλίμα της περιόδου. Απέναντι στο δίλημμα "ή με τη δημοκρατία ή με την τρομοκρατία" η αριστερά τάχθηκε με τη δημοκρατία. Και ταυτόχρονα βρήκε την ευκαιρία να ξαναγράψει την ιστορία συνολικά της Αριστεράς διαγράφοντας από την πραγματικότητα τα μαχητικά μεταπολιτευτικά κομμάτια της. Η Αριστερά είχε πλέον επαναβαπτιστεί μέσα σε μια νέα κολυμπήθρα νομιμοφροσύνης.

Η "**δίκη του αιώνα**" όπως ονομάστηκε -όχι τυχαία- η δίκη των εμπλεκομένων στην υπόθεση της 17Ν αποτελεί άλλη μία πυχκή της έκφρασης του νέου δόγματος αντιμετώπισης των ένοπλων οργανώσεων. Όμως η ουσία της δίκης αυτής είναι ότι θεσμοθέτησε ένα **δικονομικό πεδίο** το οποίο μπορεί να εφαρμοστεί στο μέλλον σε οποιονδήποτε αμφισβητεί έμπρακτα και αδιάλλαχτα το καθεστώς. Ένα νεοεισαγόμενο -στα ελληνικά δεδομένα- σύστημα δικαίου, χωρίς τα βασικά "δικαιώματα" που η ίδια η δημοκρατία επικαλείται ως αδιαπραγμάτευτα συστατικά της, με τη συγκρότηση του κατηγορητηρίου μέσα από πρωτοφανείς για το δικονομικό σύστημα διαδικασίες ανακρίσεων και ομολογιών, με παρεμπόδιση των κατηγορουμένων να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους, με τη διαμόρφωση ενός κοινωνικού περιβάλλοντος (από τα μ.μ.ε.) που θεωρεί τους κατηγορουμένους ως a priori ένοχους, με ειδικής κατασκευής δικαστήριο, με επλεγμένους μέσα από συγκεκριμένους καταλόγους δικαστές, με ποσοστιαίες αναγνωρίσεις, με ανώνυμους μάρτυρες, με ετεροχρονισμένη παρουσίαση ενοχοποιητικών στοιχείων, με εισαγωγή της έννοιας της "ηθικής ευθύνης", με απαγόρευση της άμεσης δημοσιότητας της δίκης (*5) ... Φυσικά, τα αποτελέσματα ενός τέτοιου συστήματος δικαίου πάνω στην εκδίκαση της υπόθεσης της Ε.Ο. 17Ν δεν θα μπορούσε να είναι τίποτε άλλο πέρα από εκατοντάδες ισόβια και καταδίκες. Μία δίκη με ένα πρωτόγνωρο σύστημα δικαίου, πρότυπο για μελλοντικές εκδικάσεις ανάλογων υποθέσεων.

Το **εφετείο** της υπόθεσης της 17Ν, με το τέλος της διαδικασίας του στις ημέρες μας πλέον, αναπαρήγαγε την ίδια την πρωτόδικη εκδίκαση, σε μια χρονική περίοδο κατά την οποία δεν υπήρχαν- ούτε είχαν προκύψει από την εμπειρία της

πρωτόδικης υπόθεσης- κοινωνικά αντανακλαστικά και κοινωνικοί όροι οι οποίοι θα μπορούσαν να αντιπαρεθεθούν στην επανάληψη των καταδικών και να διαμορφώσουν με διαφορετικούς τουλάχιστον όρους το πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Επιστρέφοντας ξανά (ύστερα από ένα μικρό άλμα) στην περίοδο της εξάρθρωσης της 17N και του Ε.Λ.Α., βλέπουμε ότι στην περίοδο αυτή εισήχθησαν στην ελληνική πραγματικότητα -παράλληλα με τα "ειδικά δικαστήρια" - οι "**ειδικές συνθήκες κράτησης**". Αλλιώς λέγονται λευκά κελιά. Οι συνθήκες απομόνωσης των κρατουμένων σε ειδική πτέρυγα των φυλακών Κορυδαλλού με στόχο την αποδόμηση της προσωπικότητας των εγκλείσιων και τη διάτρηση κάθε πιθανού συνεκτικού δεσμού τους, ξεδίπλωσε για μια ακόμη στιγμή την εκδικητικότητα του ελληνικού κράτους. Ήταν μια συνθήκη πάνω στην οποία διεξάχθηκε ένας αγώνας με απεργίες πείνας κ.ά. με στόχο τη βελτίωση των συνθηκών αυτών. Κάτι το οποίο είχε κάποια μικρά αποτελέσματα αλλά σε καμία περίπτωση δεν αναιρέσει τη **φιλοσοφία της ειδικής αντιμετώπισης**, των "ειδικών συνθηκών κράτησης". Η ίδια φιλοσοφία είναι που οδήγησε στην ανέγερση δεκάδων σύγχρονων φυλακών υψηλής ασφάλειας ανά την ελληνική επικράτεια. Η **διεύρυνση** των "ειδικών συνθηκών" και των "ειδικών διαταγμάτων" προς κοινωνικούς αγωνιστές, συλληφθέντες αντισυναινετικών δράσεων, πρόσφυγες και μετανάστες, θα είναι πάντα ένας στόχος της εξουσίας. Στην περίπτωση της 17N έγινε ένα πρώτο ξεκίνημα...

Μία επόμενη εφαρμογή της "κεκτημένης αντιτρομοκρατικής εμπειρίας" των μηχανισμών ακολούθησε με την προσαγωγή, ανάκριση, σύλληψη, προφυλάκιση, δίκη κάποιων κατηγορουμένων για την υπόθεση του **Επαναστατικού Λαϊκού Αγώνα**. Μια επανάληψη των δεδομένων "ειδικής αντιμετώπισης" σε ανακριτικό, δικαστικό, σωφρονιστικό επίπεδο, τα οποία είχαν εξάλλου δοκιμαστεί στην υπόθεση της Ε.Ο. 17N. Στην περίπτωση όμως της υπόθεσης του Ε.Λ.Α. εισάχθηκε ακόμη πιο αποκάλυπτα η έννοια της "ψυχικής συνέργιας" και "συνυπευθυνότητας". Ποινικοποιήθηκαν σε επίπεδο κακουργήματος οι προσωπικές σχέσεις και διέπρεψε η αντίληψη της "συλλογικής ευθύνης" και "συλλογικής καταδίκης" δίχως να υπάρχουν στοιχεία.

Όλη εκείνη την περίοδο της "ειδικής μεταχείρισης" και "εξάρθρωσης" της Ε.Ο. 17N και του Ε.Λ.Α., ενεργοποιήθηκε παράλληλα ένα -ενδεικτικό για το μέλλον- καθεστώς "ειδικής μεταχείρισης" των **αναρχικών**. Οι φιλικές ανακρίσεις και οι μαζικές προσαγωγές αναρχικών στην κρατική ασφάλεια τις ημέρες που ακολούθησαν την πορεία της 1ης Οκτώβρη 2002 ενάντια στην τρομοκρατία του κράτους και των αφεντικών, είναι ενδεικτικές. Ο κυριαρχικός ιδεολογικός πόλεμος διευρύνθηκε προς όσους και όσες προκρίνανε στην καθημερινότητα και στην κοινωνική και πολιτική τους δράση την αλληλεγγύη στους φυλακισμένους στα λευκά κελιά της δημοκρατίας και την εναντίωσή τους στις αντιτρομοκρατικές μεθοδεύσεις των διωκτικών μηχανισμών. Η απόπειρα εκφοβισμού όλων όσων εκείνη την περίοδο δεν σιώπησαν μπροστά στον επερχόμενο ολοκληρωτισμό δείχνει σαφώς τις προθέσεις του κράτους στα πλαίσια της παγκόσμιας κι εγκώριας αντιτρομοκρατικής στρατηγικής να καταστείλει και να αφανίσει κάθε μη συναινετικό αγώνα και πρακτική

Η περίοδος της εξάρθρωσης της 17N και του ΕΛΑ, είναι ορόσημο για τη σύγχρονη αστική δημοκρατία όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο **θα εφαρμόζονται** οι κάθε είδους τρομονόμοι για την **ποινικοποίηση των ευρύτερων πολιτικών και κοινωνικών αντιστάσεων** στον ελλαδικό χώρο. Είναι ορόσημο για την ολοένα και μεγαλύτερη **περιστολή των ατομικών και κοινωνικών ελευθεριών**.

Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΔΌΓΜΑ ΜΗΔΕΝΙΚΉΣ ΑΝΟΧΉΣ

Το ιδεολόγημα της ασφάλειας απέκτησε στον ελλαδικό χώρο χαρακτηριστικά μαζικής εφαρμογής την περίοδο που προηγήθηκε και την περίοδο την οποία διενεργήθηκαν στην Αθήνα οι ολυμπιακοί αγώνες του 2004. Έως τότε οι κατασταλτικοί μηχανισμοί -εν μέρει- πέρασαν μια περίοδο αναπροσαρμογής, αφού είναι γεγονός ότι στο πεδίο της κοινωνικής διαλεκτικής, ποσοτικοποιήθηκαν αυξητικά μερικοί κοινωνικοί αγώνες (όπως τα μαζικά αντιπολεμικά συλλαλητήρια την άνοιξη του 2003 και η ενισχυμένη παρουσία του black block στις διαδηλώσεις ενάντια στην παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας τον Ιούνιο του 2003 στη Θεσσαλονίκη). Απέναντι σε αυτήν την πραγματικότητα, η ελληνική στρατηγική της καταστολής αναδιαμορφώθηκε και εκφράστηκε με συγκεκριμένα αστυνομικά σχέδια απέναντι στο black block της Θεσσαλονίκης τα οποία περιλάμβαναν από συνεννοήσεις με τους φορείς της αριστεράς για την αποφυγή συνάντησης των πορειών του black block με τις υπόλοιπες πορείες έτσι ώστε να είναι πιο εύκολη η ενεργοποίηση της καταστολής απέναντι σε αυτό, μέχρι πρωτοφανής ποσοτικά αστυνομική παρουσία στους δρόμους της πόλης (το τελευταίο αυτό σημείο το συναντάμε με τον ίδιο ακριβώς τρόπο και την ίδια ακριβώς αστυνομική διάταξη τέσσερα χρόνια αργότερα κατά τη διάρκεια των φοιτητικών κινητοποιήσεων του 2006-2007).

Η περίπτωση των δεκάδων συλληφθέντων και 7 προφυλακισθέντων για τα γεγονότα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας και ενάντια στη σύνοδο κορυφής των ηγετών της Ε.Ε. τον Ιούνιο του 2003 στη Θεσσαλονίκη, ήταν ένα πρώτο δείγμα του ανασχηματισμού των κατασταλτικών μηχανισμών με βάση την εμπειρία της περιόδου της εισαγωγής και εφαρμογής του αντιτρομοκρατικού νόμου 2928, την όξυνση των κοινωνικών αντιτάσεων το 2003 αλλά και την περίοδο των ολυμπιακών αγώνων που ακολουθούσε.

Το ελληνικό κράτος με αφορμή τους επερχόμενους τότε ολυμπιακούς αγώνες **εκουυχρόνισε** το οπλοστάσιο και τη λειτουργία των μηχανισμών του με πλούσιο εξοπλισμό (*6) και νέες οργανωτικές - λειτουργικές μεθόδους. Το **δόγμα της μηδενικής ανοχής** (που νομιμοποιούταν συνταγματικά με έκτακτους νόμους και προεδρικά διατάγματα) συμπύκνωνε τις προθέσεις των διωκτικών και κατασταλτικών μηχανισμών στα πλαίσια της ασφάλειας των ολυμπιακών αγώνων (*7). Αυτό το δόγμα είναι που εφαρμόστηκε τον Αύγουστο του 2004 αλλά και εξακολουθεί να εφαρμόζεται (παρά τις όποιες τότε διαβεβαιώσεις των αρμοδίων για την προσωρινότητα του δόγματος μηδενικής ανοχής).

Η πρότυπη λειτουργία του μετρό μέσα σε συνθήκες αποστειρωμένων χώρων και απόλυτου ελέγχου (*8), η εγκαθίδρυση στους δρόμους μηχανισμών παρακολούθησης της δημόσιας ζωής, η χρήση ηλεκτρομαγνητικών συσκευών και δορυφόρων για την καταγραφή και παρακολούθηση τηλεφωνικών συνομιλιών, η εφαρμογή προγραμμάτων μαζικής προληπτικής συγκέντρωσης σε προσπλεγμένους χώρους κοινωνικών ομάδων με συγκεκριμένα θρησκευτικά ή άλλα χαρακτηριστικά οι οποίες θεωρούνται από την κυριαρχία "επικίνδυνες", η χρήση νέων ηλεκτρονικών προγραμμάτων για την κατασκευή και διατήρηση γενετικών, βιολογικών, σωματικών χαρακτηριστικών, η στρατιωτικοποίηση των σωμάτων ασφαλείας, ο αυστηρότερος έλεγχος των συνόρων για να αποφευχθούν

μαζικές εισροές μεταναστών και "εξωτερικά" τρομοκρατικά χτυπήματα, οι εκκαθαρίσεις δημόσιων χώρων από τις "ενοχλητικές παρουσίες" όσων ζουν και συναθροίζονται σε υπό μέρους περιοχές της μητρόπολης (τοξικομανείς, αποκλεισμένοι, μετανάστες...) (*9), ο συντονισμός όλων των μηχανισμών του κράτους στην κατεύθυνση της αποτροπής οποιουδήποτε γεγονότος μπορεί να αναταράξει την ασφάλεια και την ομαλή ροή των ολυμπιακών αγώνων, τα αντιτρομοκρατικά καρτέρια και οι προσαγωγές αναρχικών και αντιστεκόμενων ανθρώπων (*10), όλα αυτά δεν ήταν απλά κάποια μέτρα που δοκιμάστηκαν με αφορμή τους ολυμπιακούς αγώνες. Όλα αυτά **ήρθαν για να μείνουν** έτσι ώστε να υπάρχουν μεγαλύτερα αποτελέσματα στην κατασταλτική πολιτική του ελληνικού κράτους σε βάθος χρόνου.

Η σύγχρονη τεχνολογία παρακολούθησεων (*11) έμεινε και εξακολουθεί να χρησιμοποιείται μην υπολογίζοντας τα όποια νομικά κενά ή δημοκρατικά κωλύματα. Οι "συνακροάσεις" τηλεφωνικών συνομιλιών εξακολουθούν να πραγματοποιούνται με άλλα αντιτρομοκρατικά προσχήματα. Η μουσουλμανική κοινότητα και οι πακιστανοί (*12) εξακολουθούν να βρίσκονται στο στόχαστρο της αστυνομίας και της δικαιοσύνης. Το αυστηρά ελεγχόμενο και ευπρεπές περιβάλλον του μετρό εξαπλώνεται και σε άλλους δημόσιους χώρους. Το βιομετρικά αρχεία των υπηρεσιών του κράτους παρέχουν κάθε πληροφορία προς οποιαδήποτε κατεύθυνση για την πολιτική ή κοινωνική "επικινδυνότητα" διαφόρων ανθρώπων που ζουν στα όρια ενός εθνικού κράτους. Η ένστολη και ένοπλη παρουσία της αστυνομίας στους δρόμους με μπλόκα και περιπολίες εξακολουθεί να υφίσταται. Οι μαζικές προσαγωγές και παρακολούθησεις αναρχικών αλλά και κοινωνικών χώρων εξακολουθούν να επλέγονται από τις αστυνομικές ηγεσίες σε περιόδους που αναζητείται ακόμη περισσότερη σιωπή απέναντι στην κρατική θηριωδία. (Στην κατεύθυνση της περιστολής των διαδηλώσεων, ας μην ξεχνάμε ότι την περίοδο των ολυμπιακών αγώνων υιοθετήθηκε διάταγμα απαγόρευσης της δημόσιας συνάθροισης για να μην διαταράσσεται η κοινωνική - οικονομική ζωή και η δημόσια ασφάλεια. Κάτι το οποίο είναι ανοικτό να εφαρμοστεί σε οποιαδήποτε μεταολυμπιακή περίοδο επλέξει το κράτος.)

Είναι λοιπόν προφανές ότι η περίοδος των ολυμπιακών αγώνων λειτούργησε ενισχυτικά στη συσσώρευση νομικού και υλικού οπλοστασίου από μεριάς του ελληνικού κράτους και των κατασταλτικών του μηχανισμών. Η έμπρακτη εφαρμογή και το μέγεθος των μεθοδεύσεων αυτών σε μια τόσο σημαντική (κυριαρχικά) χρονική περίοδο αφήνει και μια παρακαταθήκη στη λειτουργία των μηχανισμών. Και αυτό που απέμεινε από το σημείο της λήξης των ολυμπιακών αγώνων έως τις ημέρες μας είναι **η μονιμοποίηση και η διεύρυνση του δόγματος της μηδενικής ανοχής**. Κάτι το οποίο φυσικά δεν απέχει πολύ από την πραγματικότητα έτσι όπως αυτή καταγράφεται στις ημέρες μας.

Η ΜΕΤΑΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ, Ο ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ

ΚΑΙ Η ΠΑΓΙΩΣΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΔΟΜΩΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

Την περίοδο αυτή, μέρος της οποίας και διανύουμε, το ελληνικό κράτος και οι κατασταλτικοί του μηχανισμοί έχουν -σχετικά- ξεκαθαρίσει τις προθέσεις τους και έχουν συγκεκριμενοποιήσει τις στοχεύσεις των νέων δομών καταστολής. Αφού λοιπόν έχουν τελειώσει με τα μέτωπα των ένοπλων ομάδων που δραστηριοποιήθηκαν τη

μεταπολιτευτική περίοδο και αφού οι μηχανισμοί αυτοί δοκιμάστηκαν σε μια παγκόσμια κλίμακα διοργάνωση σαν τους ολυμπιακούς αγώνες, έχουν συστηματικά στο στόχαστρό τους (πέρα από τη μόνιμη ενασχόλησή τους με τους τομείς της "εγκληματικότητας" και της "μετανάστευσης" που μαζί με την "τρομοκρατία" αποτελούν τη βάση ενασχόλησης των παγκόσμιων δογμάτων ασφάλειας) τους **αναρχικούς**, τις **ριζοσπαστικές ομάδες** και τα **ανεξέλεγκτα κομμάτια που δραστηριοποιούνται μέσα σε κοινωνικά κινήματα**.

Η εντατικοποίηση της ενασχόλησης των κατασταλτικών μηχανισμών με τις συγκεκριμένες κοινωνικές και πολιτικές ομάδες είναι φανερή από τις προσπάθειες των μηχανισμών να ξεδιπλώσουν στο προκείμενο το σύνολο της αποκτηθείσας εμπειρίας. Από τον ιδεολογικό πόλεμο των μηχανισμών του θεάματος, τη χρήση αντιτρομοκρατικών διατάξεων με βάση το νόμο 2928, τη διάχυση της φιλοσοφίας του ιδιωνύμου, τα νέα σώματα της ελληνικής αστυνομίας, τη συναινετική στρατηγική, την αριστερή πολιτική διαμεσολάβηση, έως την έμπρακτη νομιμοποίηση και κοινωνική συμβολή που ζητείται για να υλοποιηθούν τα κατασταλτικά σχέδια, στον ελλαδικό χώρο την τελευταία τριετία διενεργείται ένας πόλεμος προς τους αναρχικούς, τους αντιεξουσιαστές και άλλες ριζοσπαστικές ομάδες.

Ο εφ' όλης της ύλης ιδεολογικός πόλεμος της κυριαρχίας προς τους αναρχικούς δεν είναι διόλου τυχαίος. Το γεγονός της ύφεσης των κοινωνικών αντανακλαστικών, της σπασμοδικής ανάπτυξης κοινωνικών κινήματων, της έλλειψης κοινωνικών συνεκτικών δεσμών αλληλεγγύης, της παγίωσης του σύγχρονου μοναχικού ανθρώπου, είναι πραγματικότητες ενισχυτικές στις απόπειρες ιδεολογικής και νομικής επικυριαρχίας του κράτους επί του κοινωνικού. Η συντηρητικοποίηση του κοινωνικού σώματος και η διασπορά του φόβου από τους μηχανισμούς προς ένα σύνολο ενοποιημένων εχθρών (αναρχικών, μεταναστών, μικροπαραβατών) είναι δύο από τα βασικά συστατικά του ιδεολογικού πολέμου που περιγράφουμε. Έτσι φαντάζει λογικό ο ιδεολογικός αυτό πόλεμος να είναι ακόμη πιο αιχμηρός σε κοινωνικά κομμάτια που αμφισβητούν έμπρακτα το κυρίαρχο καθεστώς, τις ισχυρές ομάδες συμφερόντων, την αστική δημοκρατία, την παντοδυναμία του κράτους και των μηχανισμών του.

Σε αυτόν το ιδεολογικό πόλεμο οι προσπάθειες των μηχανισμών είναι οι εξής: να απονομηματοδοτηθούν τα κίνητρα των πράξεων αντίστασης, να περιθωριοποιηθούν και να γραφικοποιηθούν τα υποκείμενα των πράξεων αντίστασης, να προσδοθούν **ταυτότητες κοινωνικών εχθρών στα πρόσωπα** και **ταυτότητες αντικοινωνικών πρακτικών στις δράσεις** αγωνιζόμενων και αντιστεκόμενων ανθρώπων. Αυτές οι ταυτότητες είναι που θα ενεργοποιήσουν τα κοινωνικά αντιδραστικά αντανακλαστικά. Το τελευταίο βήμα φυσικά είναι να ζητηθεί (ενεργητικά ή παθητικά) η επέμβαση των κατασταλτικών μηχανισμών με κάθε τρόπο και κάθε μέσο. Τα σημάδια αυτού του πολέμου είναι στις ημέρες μας σχεδόν καθημερινά.

Ο εκουχρονισμένος υλικοτεχνικός εξοπλισμός των κατασταλτικών μηχανισμών, τα νέα δοκιμασμένα αστυνομικά σώματα, οι εφαρμοσμένοι αντιτρομοκρατικοί νόμοι στα πλαίσια των δογμάτων ασφάλειας, παρέχουν πλέον κάθε ευκολία και ευελιξία στους κατασταλτικούς μηχανισμούς να ξεδιπλώσουν τα σχέδιά τους απέναντι σε κάθε απόπειρα αμφισβήτησης (της ασφάλειας) του καθεστώτος. Απέναντι στον κατασταλτικό και ιδεολογικό πόλεμο της εγχώριας κυριαρχίας, τα κόμματα και οι φορείς της αριστεράς, αδυνατούν να ξεπεράσουν τα όρια της ύπαρξής τους. Η παγίωση της νομιμοφροσύνης τους στην αστική δημοκρατία είναι δεδομένη. Το

ζήτημα είναι ότι με βάση αυτή τη νομοφροσύνη οι δικωκτικοί μηχανισμοί αναζητούν και κερδίζουν την στήριξη και τη νομοποίηση των ολοκληρωτικών επιλογών τους. Τα κόμματα γίνονται ένα αφαιρετικό κοινωνικό σώμα που δεν μπορεί παρά να "μην είναι με τους κουκουλοφόρους και τους τρομοκράτες" αλλά να είναι στο πλάι της δημοκρατίας και των μηχανισμών της. Όμως τα κόμματα και οι φορείς της αριστεράς συνδράμουν πολλές φορές ενεργά στην κατασκευή πλαστών ταυτοτήτων απέναντι σε ριζοσπαστικά πρόσωπα και αντισυναινετικές πρακτικές. Τα θεωρήματα περί "τυφλής βίας" των αναρχικών αλλά και περί "ανθρώπων της ασφάλειας" είναι ενδεικτικά. Ακολουθούν τα σημεία τα οποία αποτελούν αιχμές στη μεταολυμπιακή περίοδο για την εφαρμογή των νέων δομών καταστολής, για τον ιδεολογικό και κατασταλτικό πόλεμο απέναντι στους αναρχικούς, τις ριζοσπαστικές ομάδες και τα ανεξέλεγκτα κομμάτια που δραστηριοποιούνται μέσα σε κοινωνικά κινήματα.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΔΙΩΣΗΣ ΤΩΝ Γ. ΚΑΛΑΪΤΖΙΔΗ, Π. ΚΑΡΑΣΑΡΙΝΗ, Π. ΑΣΠΙΩΤΗ

Τον Ιούλη του 2005 συλλαμβάνονται και κατηγορούνται με τον αντιτρομοκρατικό νόμο για "σύσταση τρομοκρατικής οργάνωσης". Οι έρευνες, οι ανακρίσεις, οι δικογραφίες στηριζόμενα στον αντιτρομοκρατικό νόμο 2928, τα δημοσιογραφικά ρεπορτάζ και η καλλιεργούμενη τρομοϋστερία, όλα προσδίδουν χαρακτήρα νέας "αντιτρομοκρατικής επιτυχίας" των αρχών. Στην πραγματικότητα συλλαμβάνονται δύο από τους τρεις στην προσπάθειά τους να πετάξουν υπολείμματα ασπίδων των ματ οι οποίες είχαν απαλλοτριωθεί κατά τη διάρκεια επίθεσης σε διμοιρία των ματ στα Εξάρχεια (η οποία πραγματοποιήθηκε και ως απάντηση στην επίθεση των δυνάμεων των ματ στους κάτοικους των Άνω Λιοσίων κατά τη διάρκεια πορείας ενάντια στη χωματερή). **Επιχειρείται να κατασκευαστεί μια ένοπλη οργάνωση** που μεταξύ άλλων διαπράττει και ληστείες (*13), **να ποινικοποιηθούν** σε βαθμό κακουργήματος **οι προσωπικές σχέσεις**, να κατηγορηθούν αρκετά φιλικά άτομα για σύσταση τρομοκρατικής οργάνωσης η οποία και έχει πραγματοποιήσει επιθέσεις από το 1998... Τελικά ύστερα από 18 μήνες προφυλάκισης του Γ. Καλαϊτζίδη και ελάχιστους μήνες των υπολοίπων αλλά και ύστερα από δύο χρόνια αντίστασης στις μεθοδεύσεις της δημοκρατίας στην υπόθεση αυτή, πραγματοποιείται (το Δεκέμβρη του 2006) δίκη δίχως την εμπλοκή του αντιτρομοκρατικού νόμου στο κατηγορητήριο. Μόνο δύο από τους τρεις καταδικάζονται σε ελάχιστους μήνες φυλάκισης για οπλοκατοχή και αφήνονται ελεύθεροι.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΛΛΗΨΗΣ 5 ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΕΜΠΡΗΣΜΟ ΚΑΜΕΡΑΣ ΣΤΗΝ ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ

Στις 10 Οκτώβρη 2005 συλλαμβάνονται σε άλσος της Ηλιούπολης πέντε αναρχικοί, λίγη ώρα μετά τον εμπρησμό κάμερας της αστυνομίας στην Ηλιούπολη. Οι πέντε αναρχικοί αφού ξυλοκοποούνται και ανακρίνονται στη Γ.Α.Δ.Α. δίχως τη δυνατότητα επικοινωνίας με δικηγόρο για περίπου 12 ώρες και αφού ξεκινά μια επιχείρηση εφόδου της αστυνομίας

για έρευνες στα σπίτια τους, οδηγούνται με κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος για "εμπρησμό κάμερας" και με την κατηγορία της "σύστασης και συμμορίας" με βάση τον αντιτρομοκρατικό νόμο. Τελικά στα δικαστήρια της Ευελπίδων η τελευταία κατηγορία παίρνει χαρακτήρα πλημμελήματος ενώ παραμένουν τα κακουργήματα περί "εμπρησμού αντικειμένου δημόσιου συμφέροντος". Τελικά οι σύντροφοι αφήνονται ελεύθεροι έως την εκδίκαση της υπόθεσής τους.

Ο τρόπος με τον οποίο ενεργοποιήθηκαν οι δυνάμεις της αστυνομίας, η αρχική έλλειψη επικοινωνίας με δικηγόρους, η δημοσιογραφική παρουσίαση της σύλληψης 5 "τρομοκρατών" αλλά και η παραπομπή από τη γ.α.δ.α. στην εισαγγελία με δικογραφία η οποία εμπεριείχε (αρχικά) κατηγορία που εμπίπτει στις διατάξεις του αντιτρομοκρατικού νόμου είναι ενδεικτική της πρόθεσης της κυριαρχίας για τη διεύρυνση της εφαρμογής του νέου αντιτρομοκρατικού δόγματος.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΗΣ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ Ν. ΚΟΥΝΤΑΡΔΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟΥ Σ. ΜΑΛΙΝΔΡΕΤΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΞΥΛΟΔΑΡΜΟ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΑ Χ. ΠΟΛΥΖΟΓΟΠΟΥΛΟΥ

Μετά την πραγματοποίηση πορείας αλληλεγγύης από αναρχικούς στην Αθήνα στις 31 Ιανουαρίου 2006, ξυλοκοπείται σε τυχαίο συναπάντημα στα Εξάρχεια ο τότε πρόεδρος της Γ.Σ.Ε.Ε. Χ. Πολυζωγόπουλος. Η συστράτευση όλων των θεσμικών - πολιτικών εκφράσεων της δημοκρατίας ενάντια στους αναρχικούς ήταν πρωτοφανής, όχι μάλλον για την ουσία της επίθεσης που δέχτηκε ο αρχιεργατοπατέρας (στα τηλεοπτικά πλάνα ήταν φανερό ότι επρόκειτο για δυο-τρεις σφαλιάρες που χρειάστηκαν νοσηλεία 12 ωρών) αλλά για το συμβολισμό της σε μία περίοδο επίτασης της επίθεσης του κράτους και των αφεντικών απέναντι στον "κόσμο της εργασίας". Η προφυλάκιση τις επόμενες ημέρες του Κουνταρδά και του Μαλινδρέτου, η οποία και βασίστηκε σε κάποια αποτυπώματα που βρέθηκαν στο πολυτελές αμάξι του εργατοπατέρα, είναι ενδεικτική της όξυνσης της αντιμετώπισης τέτοιων περιστατικών από τους δικτυκούς μηχανισμούς. Μπορεί η κατηγορία της "*πρόκλησης επικίνδυνων σωματικών βλαβών με ενδεχόμενο δόλο*" να μην αντιστοιχούσε στην πραγματικότητα, ωστόσο η εκδικητικότητα των μηχανισμών και η αναγκαιότητα να υπάρξουν προφυλακίσεις ύστερα από τη γενικευμένη ιδεολογική επίθεση που εξαπολύθηκε τις ημέρες εκείνες είναι ενδεικτική της αντίληψης που διακατέχει πλέον την κατασταλτική στρατηγική.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ

Στις 19 Ιανουαρίου, ύστερα από ένοπλη ληστεία στο κέντρο της Αθήνας, καταδιώκεται και πυροβολείται μέσα σε πλήθος κόσμου ο Γ. Δημητράκης. Η σύλληψή του ήταν μία ακόμη αφορμή έτσι ώστε να αναθερμανθεί η πολεμική προς τον αναρχικό χώρο. Στην κατεύθυνση αυτή συνέβαλλαν και οι επικηρύξεις άλλων τριών ατόμων που παρουσιάζονταν ως "*επικίνδυνα άτομα του αντιεξουσιαστικού χώρου*". Τα τρομοσενάρια

για τους "λπστές με τα μαύρα" ή για τη "συμμορία με τα ούζι" δεν είχαν ως σκοπό απλά την "εξιχνίαση" μίας λπστείας. Οι έρευνες κι οι ανακρίσεις που ακολούθησαν είχαν σαφή κατεύθυνση στο να ποινικοποιηθούν συνολικότερα οι αναρχικοί στα πλαίσια των σχέσεων που είχε ο Γ. Δημητράκης και οι επικηρυγμένοι για την υπόθεση της συγκεκριμένης λπστείας με τον αναρχικό χώρο. Η επίκληση και η εφαρμογή του "ιδιώνυμου" από τις δικαστικές και αστυνομικές αρχές στην υπόθεση αυτή είναι ενδεικτική των προθέσεων της κυριαρχίας.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΚΑΤΆ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΦΌΡΟΥΜ

Στις 6 Μαΐου, κατά τη διάρκεια της πορείας του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ, ξεσπούν επιθέσεις σε κυριαρχικούς στόχους και σε αστυνομικές δυνάμεις. Από τους 40 περίπου προσαχθέντες στη γενική αστυνομική διεύθυνση Αττικής, οδηγούνται στα δικαστήρια 12 άτομα και τελικά προφυλακίζονται 4 (εκ των οποίων ο ένας αποφυλακίζεται ύστερα από τρεις βδομάδες καθώς η ανακρίτρια επανεξέτασε την απόφασή της). Πρόκειται για τους Ταράτασιο Ζαντορόζι, Νίκο Κυριακόπουλο, Μάκη Κατσαδούρο. Στο πρόσωπό τους ξεσπά και πάλι ένας κυριαρχικός πόλεμος ο οποίος απλώνεται προς ολόκληρο τον αναρχικό χώρο και αφορά την ταύτισή του με *"ομάδες τυφλής βίας που λεηλατούν, καταστρέφουν και επιτίθενται σε διαδηλωτές"*... Δημοσιογράφοι, πολιτικοί, συνδικαλιστές της αστυνομίας, εκπρόσωποι αριστερών πολιτικών οργανώσεων, όλοι συγκλίνουν, απαιτούν και συναινούν στην καταδίκη όχι μόνο των συλληφθέντων αλλά και στην **πολιτική καταδίκη του αναρχικού χώρου**. Η παράταση της προφυλάκισής τους και η μακρά απεργία πείνας που πραγματοποίησαν οι δύο από τους τρεις αναδεικνύει την **σκληρότητα της μεταχείρισής τους από τους διωκτικούς μηχανισμούς** αλλά και την προβολή αυτής της σκληρότητας στη φιλοσοφία των μηχανισμών προς κάθε αντιστεκόμενο άνθρωπο. Οι τρεις αποφυλακίζονται στις 6 Φλεβάρη 2007 μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσής τους, ύστερα από παρατεταμένη απεργία πείνας των δύο και ύστερα από εκτενή αγώνα αλληλεγγυων μέσα σε ένα κλίμα τρομοϋστερίας για την αποφυλάκισή τους.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΟΠΤΙΚΗΣ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΗΣ 18ΧΡΟΝΗΣ ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΗ ΤΟΥ 2006 ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΣΥΝΟΠΤΙΚΗΣ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΗΣ ΦΟΙΤΗΤΗ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΤΟ ΜΆΗ ΤΟΥ 2007

Στις 1 Απριλίου 2006, με αφορμή εξέγερση στις φυλακές Κορυδαλλού, κατά την οποία οι κρατούμενοι αρνούνται να μπουν στα κελιά τους και διαμαρτύρονται για το θάνατο τεσσάρων συγκρατούμενών τους που προκλήθηκε από φωτιά στο κελί τους, πραγματοποιούνται συγκρούσεις με αστυνομικές δυνάμεις στην Πατνσιών (έξω από την ΑΣΣΟΕ) και επιθέσεις σε κυριαρχικούς στόχους από 150 περίπου άτομα. Την ίδια ώρα

στην ΑΣΣΟΕ πραγματοποιείται πάρτυ φοιτητών. Κατά τη διάρκεια των γεγονότων, συλλαμβάνεται έξω από την ΑΣΣΟΕ μια 18χρονη κοπέλα, η Αφροδίτη Σ. , η οποία ξυλοκοπείται και προφυλακίζεται με **συνοπτικές διαδικασίες** και βαριές κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος. Η απόφαση των εισαγγελικών αρχών για την προφυλάκιση της 18χρονης με την ταυτόχρονη παραδοχή τους ότι "**δεν υπάρχουν σαφείς υποδείξεις ενοχής**" είναι ενδεικτική των προθέσεων των "αρχών" τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο να ανακόψουν τις κοινωνικές αντιστάσεις με αφορμή την απανθράκωση τριών κρατούμενων στον Κορυδαλλό. Σε αυτήν την κατεύθυνση το μήνυμα στάλθηκε κυρίως προς τον αναρχικό χώρο, ο οποίος ανέκαθεν έχει σταθεί αλληλέγγυος σε φυλακισμένους προτάσσοντας την καταστροφή των φυλακών. Η 18χρονη τελικά αποφυλακίζεται περίπου το Νοέμβριο του 2007.

Παρόμοια περίπτωση συνοπτικής προφυλάκισης που αναδεικνύει την εκδικητικότητα των διοικητικών και δικαστικών αρχών μέσα σε ένα γενικευμένο κλίμα τηλεοπτικής τρομοϋστερίας απέναντι σε αναρχικούς - κουκουλοφόρους κτλ, είναι η περίπτωση του 19χρονου φοιτητή Παναγιώτη Κ. ο οποίος συνελήφθηκε στη Θεσσαλονίκη στις 5 Μάρτ και προφυλακίστηκε στις 8 Μάρτ (με πέντε πλημμελήματα και δύο κακουργήματα) μαζί με άλλα δύο άτομα, ύστερα από επεισόδια που έγιναν στον περιβάλλον χώρο των πανεπιστημίων της Θεσσαλονίκης όπου πραγματοποιούταν παράλληλα πάρτυ φοιτητών. Και φυσικά το μόνο ενοχοποιητικό στοιχείο της δικογραφίας ήταν το ότι φορούσε πράσινα παπούτσια, χρώμα παπουτσιών το οποίο φορούσε και άτομο το οποίο "προκάλεσε επεισόδια". Ο Παναγιώτης ο οποίος είχε συλληφθεί μέσα σε πλήθος άλλων διαδηλωτών στη πανεκπαιδευτική πορεία της 8ης Μάρτ, τελικά αφέθηκε ελεύθερος ύστερα από απόφαση του συμβουλίου πλημμελειοδικών Θεσσαλονίκης στις 13 Ιούνιο 2007 το οποίο μεταξύ άλλων αναφέρει ότι "**υπάρχουν ενδείξεις ενοχής του και ότι συμμετείχε στα επεισόδια**". Ελεύθεροι αφέθηκαν και οι υπόλοιποι δύο συλληφθέντες ύστερα από δικαστική απόφαση στις 15 Ιούνιο 2007.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΣΤΕΡΓΙΟΥ ΚΑΙ Η ΕΚΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΚΑΤΆ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΩΝ

Στις **8 Μάρτ του 2007** κορυφώνονται οι φοιτητικές κινητοποιήσεις ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση όπως και η καταστολή. Την ημέρα εκείνη η αστυνομία δίνει το στίγμα της σύγχρονης καταστολής κοινωνικών αγώνων και επιχειρεί έτσι **να ανακόψει την έως τότε έμπρακτη ριζοσπαστικοποίηση χιλιάδων νέων**. Η μαζική επίθεση της αστυνομίας σχεδόν σε όλη την πορεία της 8ης Μάρτ, η οποία και αριθμούσε περίπου 40 χιλιάδες διαδηλωτές, αποφέρει εκατοντάδες τραυματισμένους και χτυπημένους διαδηλωτές από τις εφορμούμενες ομάδες των ματ. Τα γκλομπ και τα κημικά συνοδεύουν τις 61 συλλήψεις διαδηλωτών και την παραπομπή των περισσότερων με βαριές κατηγορίες στο αυτόφωρο. Ο μοναδικός από αυτούς που προφυλακίζεται είναι ο αναρχικός και οικοδόμος **Βασίλης Στεργίου**. Και φυσικά η μοναδική (από όλους αυτούς) προφυλάκιση του Βασίλη δεν μπορεί παρά να αποτυπώνει την "ειδική" μεταχείριση που έχουν οι αναρχικοί στα νέα μοντέλα καταστολής. Από την ενεργοποίηση του **ιδιώνυμου** και της a priori ενοχής ατόμων που δραστηριοποιούνται στον αναρχικό χώρο, την **ποινικοποίηση της αλληλεγγύης** μεταξύ των

εκμεταλλευόμενων, την εμμονή στην δημοσιογραφική προβολή ενός καμένου φυλακίου κι όξι της αστυνομικής βαρβαρότητας της 8ης Μάρτη με σαφή στόχο την **ενεργοποίηση της κοινωνικής αντιδραστικότητας ενάντια στους διαδηλωτές**, έως την έμμεση **εκπειθάρχηση** των κοινωνικών κομματιών που αργά ή γρήγορα θα βρεθούν στους δρόμους πληττόμενοι από την συνολική αναδιάρθρωση της κυριαρχίας, οι κατασταλτικοί σχεδιασμοί του ελληνικού κράτους είναι σαφείς.

Η ΑΠΟΤΥΠΩΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΜΑΣ

Η αλλαγή του τρόπου με τον οποίο κινείται η κυριαρχία καθώς και το γεγονός πως το πρόσωπο της καταστολής έχει σκληρύνει, πιστοποιούνται στον τρόπο που αυτή κινήθηκε κατά τη διάρκεια των τελευταίων **φοιτητικών κινητοποιήσεων**. Η 8η Μάρτη που αποτέλεσε την κορύφωση των κινητοποιήσεων αυτών, αποτέλεσε ταυτόχρονα και ένα σημείο αναφοράς για τις κατασταλτικές δυνάμεις. Τόνοι χημικών, σφοδρές επιθέσεις των μπάτσων σε διαδηλωτές, μαζικές συλλήψεις και ξυλοδαρμοί, κακουρηματικές διώξεις σε 9 άτομα και προφυλάκιση ενός αναρχικού που κρίθηκε ως συνήθης ύποπτος.

Ελάχιστο καιρό μετά, από μια "μυδαμινή" σφομμή σε σχέση με το γενικό αποτέλεσμα, ένας μεγάλος αριθμός σωφρονιστικών ιδρυμάτων (όπως αρέσκειται η εξουσία να ονομάζει τα σύγχρονα κρεματόριά της), βρίσκονται σε **καθεστώς εξέγερσης** από τους εγκλείστους τους, επιβεβαιώνοντας πως οι **φυλακές** αποτελούν καζάνι που βράζει. Ταυτόχρονα επιβεβαιώνεται πως οι εξαγγελίες για βελτίωση των συνθηκών κράτησης, για καινούργιες φυλακές που είναι πιο "ανθρώπινες" και άλλα μεγαλόστομα του υπουργείου δικαιοσύνης αποτελούν λαϊκίστικα παραμύθια.

Όλα τα παραπάνω αποτελούν αφορμές και μόνο για να σκεφτούμε το τι τελικά έχει μεταβληθεί τα τελευταία χρόνια στο επίπεδο της καταστολής. Προσπαθώντας να ψηλαφίσουμε λίγο τις αλλαγές, βλέπουμε πως αφορούν **δυο επίπεδα**. Το πρώτο επίπεδο είναι αυτό στο οποίο η καταστολή πραγματώνεται, δηλ. **ο τρόπος** που λειτουργεί ο μηχανισμός, η αστυνομία αλλά και οι φυλακές. Το δεύτερο επίπεδο αφορά αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε "**παραγωγή κοινωνικού φαντασιακού**" και αφορά τη φιλοσοφία που διέπει τα νομοθετήματα (τρομονόμος κλπ.) αλλά και τον ιδεολογικό πόλεμο των Μ.Μ.Ε.

Ξεκινώντας από το πρώτο, από το **πεδίο της βιοπολιτικής άσκησης της εξουσίας**, έχουμε την πλήρη αναδιάρθρωση των μηχανισμών, των σωμάτων ασφαλείας και των φυλακών. Η αστυνομία πλέον προχωρά στην περαιτέρω στρατιωτικοποίησή της. Περισσότερα σώματα, περισσότεροι αστυνομικοί, καινούργιος και προηγμένος εξοπλισμός, αυξημένες περιπολίες, όλα αυτά δημιουργούν μια πρωτόγνωρη εικόνα ενός **ευέλικτου στρατού πόλης**.

Πέρα όμως από το καθαρά επιχειρησιακό επίπεδο, η βασική αλλαγή στην αστυνομία έγκειται στην **προσπάθεια αλλαγής της φιλοσοφίας** της. Τώρα πα προσπαθεί να απεκδυθεί τον οποιοδήποτε ηθολπλαστικό μανδύα που φορούσε. Άς μην ξεχνάμε πως ακόμα και μέχρι την δεκαετία του '80, με τις επιχειρήσεις αρετής του Άρκουδέα, στόχος δεν ήταν μόνο η πάταξη της "εγκληματικότητας" αλλά και η τήρηση

μιας γενικά και θολά εννοούμενης ηθικής και κοινωνικής τάξης. Αυτό το στοιχείο ακριβώς προσπαθεί να απεμπολήσει η αστυνομία ως μηχανισμός.

Περισσότερη οργάνωση και επιστημονικοποίηση, μπάτσοι που εξειδικεύονται σε καταθέσεις σε δικαστήρια, οργανωμένη επικοινωνιακή πολιτική, είναι μερικά μόνο από τα νέα στοιχεία. Τυπικά, ο στόχος πλέον είναι να αλλάξει η εικόνα του μπάτσου - σερίφη που διευθετεί μόνος του τα πράγματα. Τώρα ο αστυνομικός καλείται να πείσει πως είναι το όργανο που με μεθοδικότητα και αποτελεσματικότητα θα παραπέμψει στην δικαιοσύνη κάθε παραβατική κίνηση. Το δυτικό πρότυπο οργάνωσης της αστυνομίας ήρθε για να μείνει και μετά το καλοκαίρι της εξάρθρωσης της Ε.Ο. 17Ν. Και όσο περνά ο καιρός, όλο και περισσότερο προσπαθεί να πείσει για την αποτελεσματικότητά του, αποσπώντας το μεγαλύτερο δυνατό μερίδιο συναίνεσης σε κάθε καινούργια κατασταλτική πρακτική και μεθόδευση.

Εμπρόσθετα, αν οι ίδιοι οι αστυνομικοί δεν είναι επαρκείς σε ό,τι αφορά την **επιτήρηση** και τον **έλεγχο**, μια καινούργια βοήθεια έχει προστεθεί στο οπλοστάσιό τους: οι **κάμερες**, άλλη μια συνθήκη έκτακτης ανάγκης που ξεκίνησε από τους ολυμπιακούς αγώνες και τώρα διεκδικεί την μονιμοποίησή της στο μητροπολιτικό πεδίο. Χωρίς κανένα πρόσχημα πλέον όσο αφορά κάποια ειδική συνθήκη που να επιβάλλει την αναγκαιότητα ύπαρξής του, ένα μεγάλο πλέγμα ηλεκτρονικών ματιών καταγράφει κάθε κίνηση του κοινωνικού βίου. Η επίταση του φόβου και το ιδεολόγημα της ασφάλειας λειαινούν και σε αυτή την περίπτωση τα κοινωνικά αντανακλαστικά, δημιουργώντας το πεδίο μέσω του οποίου κατακτιέται η ανεκτικότητα απέναντι στο μεγάλο αδερφό.

Όσο αφορά τις **φυλακές**, είχε ξεκινήσει πριν αρκετό καιρό πρόγραμμα ανοικοδόμησης καινούργιων φυλακών, που θα ήταν διεσπαρμένες σε διάφορα σημεία του ελλαδικού χώρου. Σύμφωνα με τις τότε εξαγγελίες θα συνδύαζαν τις υψηλές συνθήκες διαβίωσης με τις πλέον σύγχρονες προδιαγραφές κατασκευής και ασφάλειας. Το πρόγραμμα αυτό συνέπεσε με το καλοκαίρι της εξάρθρωσης της 17Ν και την εφαρμογή για πρώτη φορά στην Ελλάδα των "ειδικών συνθηκών κράτησης", όπως είναι η διακριτική διατύπωση του όρου "λευκά κελιά". Στόχος τότε ήταν η "αποσυμπίεση" του Κορυδαλλού και η επαναπροώθηση μεταναστών κοντά στα σύνορα ώστε να απελαύνονται μόλις εκτίσουν την ποινή τους. Εισήχθησαν καινούργια στοιχεία όπως είναι τα **"νέου τύπου" κελιά**, ο μεγαλύτερος έλεγχος καθώς και το καθεστώς απομόνωσης που ισχύει στα λευκά κελιά. Ένα καθεστώς που επιχειρεί να εξαπλωθεί όλο και περισσότερο, διεκδικώντας να κατακτηθεί ως κανονική συνθήκη, παρουσιάζόμενο μάλιστα προς τα έξω ως άνεση για τον κρατούμενο, ενώ ταυτόχρονα υποβαθμίζεται το γεγονός πως η απομόνωση αποτελεί ποινή μέσα στην ποινή.

Οι φυλακές υψίστης ασφαλείας του Μαλανδρινού αποτελούν το σύμβολο αυτής της στροφής στην φιλοσοφία του εγκλεισμού. Η φυλακή επανέρχεται στον αρχικό της σκοπό από τον οποίο ξεκίνησε. Σκοπός τώρα δεν είναι ο σωφρονισμός, ούτε καν η απλή τιμωρία της επιβολής της ποινής. Η φυλακή τώρα επιχειρεί πάνω απ' όλα να γίνει η συνθήκη που εξασφαλίζει την παραμονή του κρατούμενου μακριά από το κοινωνικό σώμα, την **απομόνωση** και **αποκοινωνικοποίησή** του.

Παραπέρα, αν σε πρώτο επίπεδο οι νέες φυλακές αποσκοπούν στον πλήρη καθαρισμό της κοινωνίας από τα "σκουπίδια" της, σε δεύτερο επίπεδο στοχεύουν τον ίδιο τον κρατούμενο. Η και εδώ εισαχθείσα **επιστημονικοποίηση και εξορθολογικοποίηση της κράτησης και της διαχείρισης και ελέγχου ανθρώπων** στοχεύει στην πλήρη **αποδόμηση των κρατουμένων**. Ουσιαστικά αποσκοπεί στην πνευματική και ψυχολογική λοβοτόμή τους.

Συνοψίζοντας, δε θα πρέπει να παραλείψουμε να αναφέρουμε και τα **"στρατόπεδα συγκέντρωσης των μεταναστών"**. Ένας όρος που ξαναχρησιμοποιείται ευρύτατα κοινωνικά για να περιγράψει τους χώρους κράτησης του "Άλλου", του ξένου και που παραπέμπει ευθέως στις ναζιστικές θηριωδίες. Και όσο και αν το ελληνικό κράτος προσπαθεί να λειάνει την πραγματικότητα ονομάζοντάς τα "κέντρα υποδοχής", δεν καταφέρνει παρά το αυτονόητο. Αποδεικνύει δηλ. για ακόμα μια φορά πως ο μετανάστης, απογυμνωμένος από οποιαδήποτε χαρακτηριστικά ή μορφή υπόστασης στον ξένο για τον ίδιο τόπο, αποτελεί το πιο προνομακό για την κυριαρχία πεδίο πειραματισμού, διαχείρισης και καταστολής ανθρώπων.

Αν για το κράτος τα πράγματα είναι εύκολα αναφορικά με τον "ξένο", τα πράγματα δυσκολεύουν όσο αφορά υποκείμενα με συγκεκριμένη ταυτότητα και συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, κατοχυρωμένα στο εσωτερικό του κοινωνικού βίου. Έτσι, προκειμένου η καταστολή να πραγματοποιηθεί σε καθαρό βιοπολιτικό επίπεδο, η κυριαρχία οφείλει πρώτα να απογυμνώσει τα "επκίνδυνα" υποκείμενα από κάθε χαρακτηριστικό τους και να τα εξορίσει σε ένα πολιτειακό, νομικό, κοινωνικό και πολιτικό "μη τόπο". Αυτή είναι και η βάση ενός **ιδεολογικού πολέμου** που διεξάγεται ανοιχτά πλέον ενάντια σε κάθε κοινωνικό κομμάτι που αντιστέκεται. **Απονομηματοδότηση πρακτικών, ομογενοποίηση αντιλήψεων, στοχοποίηση των απανταχού καταραμένων, δημιουργία ενός πλαστού "εσωτερικού εχθρού", μιας σκοτεινής φιγούρας που κινείται στο περιθώριο...**

Πρώτη αιχμή αυτού του πολέμου αποτελούν τα ίδια τα **θεσμικά και νομοθετικά εργαλεία** του κράτους. Ο περίφημος τρομονόμος που, μετά από αρκετές προσπάθειες, ψηφίστηκε και στο ελληνικό κράτος, αποτελεί την κορωνίδα του. Ταυτόχρονα με τον τρομονόμο, η κύρωση και νομοθέτηση διαφόρων διεθνών συμβάσεων και συμφωνιών συμπληρώνουν την εικόνα της εσωτερικής κατασταλτικής πραγματικότητας. Ευρωένταλμα, ευρωτρομονόμος, συμφωνία έκδοσης και δικαστικής συνεργασίας Ε.Ε. και Η.Π.Α., η διεθνής σύμβαση για την καταστολή τρομοκρατικών βομβιστικών επιθέσεων, η πρόσφατη "συνθήκη του Πριμ" (* 14), όλα αυτά δεν αποτελούν απλά νομοθετήματα. Προχωρώντας ένα βήμα παραπέρα, όλα αυτά αποτελούν θεσμικά κείμενα τα οποία εκτός από πράξεις αξιόποινες ορίζουν και υποκείμενα, σχέσεις, προθέσεις, δραστηριότητες. Δημιουργούνται έτσι όλο και πιο αφαιρετικά κριτήρια που ορίζουν το τι είναι "έκνομο" ενώ η εφαρμογή του νόμου αποκτά μια διασταλτικότητα η οποία ανά πάσα στιγμή δύναται να εφαρμοστεί κατά το δοκούν.

Βέβαια, όσο και να θωρακίζεται θεσμικά αλλά και τεχνολογικά η κυριαρχία, η εφαρμογή κάθε κατασταλτικής μεθόδευσης δεν πρόκειται ποτέ να πάψει να έχει **κοινωνικές προβολές**. Αυτές ακριβώς προσπαθούν να διαχειριστούν και να διαμορφώσουν τα Μ.Μ.Ε. μέσω μιας ιδιόμορφης ρητορείας ενάντια σε κάθε τι ανταγωνιστικό που ψάχνει να βρει τρόπους ριζοσπαστικοποίησης. Από τις "σημείες της Παναχαϊκής" που έπασε το μάτι του εξυπνάκια Πρετεντέρη όταν αναφερόταν στις μαυροκόκκινες σημείες των διαδηλωτών μέχρι το καινούργιο σόφισμα περί "κουκουλοφόρων" που ήρθε να αντικαταστήσει το παλαιότερο περί "γνωστών - αγνώστων", ο στόχος είναι συγκεκριμένος. Κάθε τι αντιθεσμικό και ριζοσπαστικό που διεκδικεί την ύπαρξή του την ώρα που δημιουργείται η κοινωνική πραγματικότητα, πρέπει να λειοδορείται, να απομονώνεται, να απονομηματοδοτείται και εν τέλει να εξορίζεται από το κοινωνικό σώμα. Όταν αυτό επιτευχθεί, η ποινικοποίηση έρχεται σαν φυσιολογική κατάληξη.

Αυτήν ακριβώς τη λογική έχουν και οι τοποθετήσεις του γραφικού υπουργού

δημόσιας τάξης. Η διαρκής έγκληση των νόμιμων και θεσμικών κομματιών της αριστεράς να διασαφηνίσουν τη θέση τους απέναντι στα φαινόμενα βίας δεν αποτελεί παρά την προσπάθεια να σπάσει ο κρίκος που συνδέει ριζοσπαστικοποιημένα κομμάτια με τα κινήματα και τους αγώνες. Και ίσως αν ο ίδιος ο Πολύδωρας δεν υπονόμει τη δημόσια εικόνα του με τις σχιζοειδείς εμμονές του και τα κατά καιρούς παραληρήματά του, θα είχε καταφέρει να αποσπάσει περισσότερη συναίνεση από μια αριστερά η οποία αποκαυνωμένη και χωρίς ερμηνευτικά εργαλεία πλέον αδυνατεί να παρακολουθήσει την πραγματικότητα όπως διαμορφώνεται.

Όλα τα παραπάνω έρχονται για να προσαρμόσουν αλλά και να προσαρμοστούν σε μια καινούργια κοινωνική πραγματικότητα η οποία ορίζει πως η κοινωνική ζωή οφείλει να συνεχίζεται απρόσκοπτα. Τίποτα δεν πρέπει να απειλεί την ομαλή ροή της καθημερινής δραστηριότητας. Έτσι μπορούν να αναγνωστούν και το διάταγμα για τις **πορείες σε μια λωρίδα** αλλά και η **ποινικοποίηση όλων των απεργιών και των αγώνων που μπλοκάρουν σημαντικούς μηχανισμούς της κρατικής μηχανής όπως η απεργία των ναυτεργατών κι αργότερα των δασκάλων ή οι κινητοποιήσεις ενάντια στην χωματερή και τη λυματολάσπη.**

Αυτή ακριβώς η διασφάλιση του "δημοσίου συμφέροντος" είναι και η αφορμή που έχει οδηγήσει στην εφαρμογή ενός ιδιαίτερου δόγματος μηδενικής ανοχής. Τώρα πλέον η παρουσία των αστυνομικών δυνάμεων καθίσταται ασφυκτική σε κάθε κινητοποίηση που μετρά ακόμα και μερικούς δεκάδες ανθρώπους που μπορεί να παρίστανται έξω από μια υπηρεσία. Πρόκειται για μια ιδιότυπη επίδειξη ισχύος που στοχεύει στην απόλυτη θωράκιση απέναντι σε οποιοδήποτε ενδεχόμενο εκτροπής από την απόλυτη ομαλότητα. Και για να διασφαλιστεί κάτι τέτοιο, τα κατασταλτικά αντανακλαστικά οφείλουν να είναι άμεσα και αποτελεσματικά. Αυτή η εξασφάλιση της ομαλότητας αποτελεί πλέον το μόνο διακύβευμα. **Η καταστολή δεν φαίνεται να μετρά πλέον κανένα πολιτικό κόστος πέρα από το ενδεχόμενο διασάλευσης της κανονικότητας.**

Με βάση τα παραπάνω μπορούμε να κατανοήσουμε και τη σφοδρότητα της καταστολής ενάντια στις πρόσφατες **φοιτητικές κινητοποιήσεις**. Για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό υπήρξε ένας αγώνας που βγήκε στο προσκήνιο συμπυκνώνοντας όλα αυτά τα χαρακτηριστικά που αποτελούν κλωτσιά στο μαλακό υπογάστριο της καινούργιας κατασταλτικής φιλοσοφίας. Διάρκεια, σημαντικά επί μέρους αντιθεσμικά χαρακτηριστικά και αδιαλλαξία, προσπάθειες να σπάσουν οι χειραγωγήσεις και η διαμεσολάβηση, επαναφορά του προτάγματος του συλλογικού απέναντι στην εξατομίκευση είναι μερικά μόνο από αυτά. Όλη αυτή η κίνηση κορυφώθηκε την 8η Μάρτη. Υπό αυτό το πρίσμα, η επίθεση που δέχθηκε ήταν αυτή που της αντιστοιχούσε από την σύγχρονη δημοκρατία.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ (ΚΑΙ ΣΑΝ ΑΡΧΗ ΕΝΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΥ)

Η εντεινόμενη καταστολή (σε αντισυναινετικούς χώρους αλλά και σε ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια) δεν είναι ένα πρόσκαιρο στρατήγημα, αλλά μια νέα γραμμική αφήγηση της κοινωνικής πραγματικότητας, που γεννά περισσότερα ερωτηματικά παρά αυτονόητες απαντήσεις στον τρόπο που αυτή η πραγματικότητα πρέπει να αντιμετωπιστεί. Και σίγουρα δεν αρκεί απλά και μόνο η κατάδειξη και καταγγελία όλων αυτών των κατασταλτικών μεθοδεύσεων.

Αν ο βασικός κορμός της καταστολής είναι η διάρρηξη της κοινωνικής ταξικής αλληλεγγύης, η απονομιμοποίηση και αποκοινωνικοποίηση των αντιστεκόμενων, η διασπορά του φόβου για την υποχώρηση της κοινωνικής επιθετικότητας, τότε οι απαντήσεις απέναντί της δεν μπορούν παρά να στοχεύουν όλα αυτά.

Στο βαθμό που το ιδεολόγημα της "τάξης και ασφάλειας" διαρρηγνύει και τους ελάχιστους εκείνους χώρους και κώδικες κοινωνικής και ταξικής αλληλεγγύης, η **δημιουργία και ανασύνθεση τέτοιων χώρων, τέτοιων κωδίκων αλλά και τέτοιων κοινωνικών σχέσεων αλληλεγγύης** είναι απαραίτητη προϋπόθεση κάθε ανταγωνιστικής στο υπάρχον κίνησης. Αυτό δεν αφορά αποκλειστικά και μόνο αμιγείς θεωρητικά πολιτικούς ριζοσπαστικούς χώρους, αλλά ολόκληρο το κοινωνικό πεδίο. Τα γκλόμπ και τα όπλα των μπάτσων είναι λειτουργικότερα απέναντι σε ξεμοναχιασμένες και ανεπικοινωνήτες κοινωνικές κινήσεις...

Ταυτόχρονα, και επειδή πολύ πριν η μέγγενη της καταστολής αρχίζει να σφίγγει με σχέδιο γύρω από συγκεκριμένα κοινωνικά υποκείμενα, αρχίζει να σφίγγει πρώτα η μέγγενη της αποκοινωνικοποίησής τους, η **όξυνση των δικτύων αδιαμεσολάβητης αντιπληροφόρησης, η διαρκής παρουσία στο δρόμο, η υπεράσπιση των αντισυναινετικών πρακτικών** πρέπει να διαμορφώνεται όχι σε μια ευκαιριακότητα ούτε από τις συγκυρίες, αλλά σαν μια μορφή **μόνιμου διαύλου κοινωνικού διαλόγου**.

Μπορεί οι φόβοι της εξουσίας να ιεραρχούνται στο συμβολικό επίπεδο και να στοχοποιούν συγκεκριμένα ριζοσπαστικά κομμάτια παρόλ' αυτά ένα πράγμα είναι ο μόνιμος στόχος της: η **γενίκευση της κοινωνικής επιθετικότητας**. Από κει και πέρα λοιπόν οι απαντήσεις των χώρων και κομματιών που δέχονται τις κρατικές επιθέσεις, δεν μπορούν να παράγουν ρηγματώσεις στο βαθμό που εμμένουν σε μια αυτοαναφορικότητα. **Οι κοινωνικές αναφορές, συνδέσεις, προβολές και ερείσματα των απαντήσεων** είναι βασική προϋπόθεση αποδόμησης των κυρίαρχων ιδεολογημάτων, της κοινωνικής πτοπάθειας και του φόβου.

Ο στρατός των μπάτσων στους δρόμους -η έμπρακτη εφαρμογή δηλαδή της ασφάλειας και της καταστολής- σε αντίθεση με τα "κοινώς αποδεκτά" δεν περιμένει εναγωνίως την ένταση για να οξύνει τη βία του. Την φοβάται στο βαθμό που αυτή βρίσκει το έδαφος να γενικεύεται. Ο ίδιος ο συμβολισμός του δρόμου το έχει αποδείξει πολλές φορές: **η κατασταλτική λύσσα οργιάζει σε αυτούς που υποχωρούν**.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

(*1): Η μετάδοση του φόβου από τους κυρίαρχους προς τους κυριαρχούμενους φαίνεται ότι είναι ιστορική κυριαρχική στρατηγική. Ο Μακιαβέλι προέτρεπε τον επίδοξο ηγεμόνα στο ομώνυμο έργο του να εμπνέει στους υπηκόους του φόβο παρά αγάπη.

(*2): Ο Τζορτζ Μπους απαντώντας στα εύλογα δημοσιογραφικά ερωτήματα ύστερα από την αποκάλυψη βασανιστηρίων στο κολαστήριο του "Αμπού Γκράμπ" την άνοιξη του 2004 είχε δηλώσει: *"Χρειάζεστε έναν πρόεδρο που να καταλαβαίνει ότι δεν είναι δυνατόν να κερδηθεί αυτός ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας με νομικά έγγραφα. Οφείλουμε να χρησιμοποιούμε όλα τα μέσα"*.

(*3): Ο τότε υπουργός τύπου Πρωτόπαπας δήλωνε αγανακτισμένος: *"Είναι σαφές ότι ορισμένοι θέλουν να πολιτικοποιήσουν την υπόθεση και να εμφανίσουν τους τρομοκράτες ως επαναστάτες και αγωνιστές. Ε λοιπόν δεν είναι. Είναι φονιάδες και ληστές."*

(*4): Ο τότε υπουργός δημόσιας τάξης Μιχάλης Χρυσοχοϊδης το είχε πει ξεκάθαρα: *"Χαράξαμε μια συνολική στρατηγική στο κέντρο της οποίας ήταν η διαπίστωση ότι έπρεπε πλέον να πάμε σε μια ιδεολογική και πολιτική αντιπαράθεση με τις τρομοκρατικές οργανώσεις... Είχαμε ήδη δημιουργήσει ένα πλαίσιο ασφυκτικής πίεσης στην τρομοκρατία, γιατί πλέον υπερείχαμε πολιτικά. Είχαμε μεταστρέψει την κοινή γνώμη, αλλά ταυτόχρονα είχαμε διαμορφώσει ένα ισχυρό αίσθημα αυτοπεποίθησης των διωκτικών αρχών."*

(*5): Ο τότε υπουργός δικαιοσύνης Φ. Πετσάλνικος με δήλωσή τους στις 10.11.2002 είχε αναφέρει για το ζήτημα της δημοσιότητας της δίκης: *"Έχω πολλές φορές εκφράσει την πεποίθησή μου ότι η παρουσία της τηλεόρασης στις δικαστικές αίθουσες επιδρά στη συμπεριφορά των παραγόντων της δίκης. Η πράξη έδειξε ότι, όταν οι διαδικασίες βρίσκονται "υπό το μάτι" της βιντεοσκόπησης και μετάδοσης της δίκης, δημιουργείται ψυχική φόρτιση στους διαδίκους, στους μάρτυρες, στους δικηγόρους αλλά και στους δικαστικούς και εισαγγελικούς λειτουργούς, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την ομαλή διεξαγωγή της δίκης"*.

(*6): ενδεικτική είναι δήλωση του πρώην υπουργού δημόσια τάξης Μιχάλη Χρυσοχοϊδη για τον εξοπλισμό των ολυμπιακών αγώνων οτυ 2004: *"πρόκειται για το μεγαλύτερο εξοπλιστικό πρόγραμμα τα τελευταία πενήντα χρόνια"*

(*7): ο πρώην υπουργός δημόσιας τάξης Μ. Χρυσοχοϊδης (και πάλι) είχε πει για αυτό: *"...η ασφάλεια των ολυμπιακών αγώνων του 2004 αποτελεί ύψιστη εθνική προτεραιότητα. Για το λόγο αυτό το υπουργείο αποδίδει ιδιαίτερη βαρύτητα στην εξέταση όλων των μεθόδων και πρακτικών αντιμετώπισης κάθε ενδεχόμενης απειλής."*

(*8): στο περιοδικό του "μετρό" (μετρόραμα) έχει γραφτεί το Δεκέμβρη του 2002 άρθρο για την "ασφάλεια" του μετρό: *"Το σύστημα ασφαλείας του μετρό λειτουργησε εξ' αρχής"*

βασιζόμενο στη θεωρία της Μηδενικής Άνοχής (Zero Tolerance). Για τη θεωρία αυτή κανένα "έγκλημα" (παραβατική συμπεριφορά ή παραβίαση κανονισμών) δεν είναι μικρό, δηλαδή κάθε παραβατική συμπεριφορά για εμάς θεωρείται σοβαρή και ως εκ τούτου θέμα για να ασχοληθούμε. Τουναντίον, κάθε παρέκκλιση από τους νόμους ή τους κανονισμούς ελέγχεται, έτσι ώστε η μικρότερη παραβατική συμπεριφορά (π.χ. επατεία) να μην ακολουθηθεί από μία μεγαλύτερη (κλέψιμο) και αυτή από μια ακόμη μεγαλύτερη, όπως π.χ. μια ληστεία".

(*9): ο τότε υπουργός δημόσιας τάξης Γ. Βουλγαράκης δήλωνε χαρακτηριστικά και ντόμπρα: "...με γνώμονα το σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων θα ληφθούν μέτρα εκδίωξης μετά μαστιγίου"

(*10): είναι ενδεικτική η εισηγητική έκθεση σε σχετικό προσχέδιο νόμου του ειδικού συμβούλου του "Αθήνα 2004" Χορομίδη: "...η ζωή στην Αθήνα και στις άλλες ολυμπιακές πόλεις πρέπει να συνεχίζεται αδιατάρακτη όλο το εικοσιτετράωρο και να μην υπάρχουν πολιτικές, συνδικαλιστικές ή άλλες μαζικές κινητοποιήσεις και δραστηριότητες κατά το διάστημα των αγώνων..."

(*11): Ο διευθύνων σύμβουλος της "Αθήνας 2004" Γ. Σπανουδάκης δήλωνε περικαρής λίγο πριν την έναρξη των ολυμπιακών αγώνων: "...το ηλεκτρονικό σύστημα C4I θα αποτελέσει μια σημαντική κληρονομιά στην μεταολυμπιακή Αθήνα..."

(*12): Εκατοντάδες μελαμψοί και μη μετανάστες προσήχθησαν στη γαδα και σε ειδικά τμήματα την περίοδο πριν και κατά τη διάρκεια των ολυμπιακών αγώνων στην Αθήνα. Στόχος αυτής της ιδιότυπης σκούπας αφενός ο έλεγχος και αφετέρου η αποτροπή της οποιας δραστηριοποίησης μιας "επικίνδυνης" -σύμφωνα με τα δόγματα ασφάλειας-μουςουλμανικής κοινότητας.... Παρόμοια επιχείρηση πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα μετά τις επιθέσεις στο Λονδίνο. 28 Πακιστανοί απήχθησαν και ανακρίθηκαν από ειδικούς πλανητικούς και ντόπιους αξιωματικούς στις 15 Ιούλη του 2005 σε κτίριο κάπου στη Νέα Μάκρη.

(*13): τα δημοσιεύματα εκείνων των ημερών ανέφεραν ότι : "Οι αρχές ασφαλείας φοβούνται ότι υπάρχει ένας πυρήνας νεαρών που επιχειρούν να περάσουν σε άλλα επίπεδα δράσης, με περισσότερη βία... Το ενδεχόμενο ο 26χρονος και ο 40χρονος οι οποίοι συνελήφθησαν προ πέντε ημερών για κλοπή ασπίδων των ΜΑΤ να σχετίζονται με ληστείες τραπεζών εξετάζουν οι αξιωματικοί της ελ.ας." (δικτυακός τόπος in.gr)

(*14): Η "συνθήκη του Πριμ" ψηφίστηκε αρχές Ιούνη 2007 μεταξύ 27 χωρών της Ε.Ε. προβλέπει "την αυτόματη μεταφορά του γενετικού προφίλ, των αποτυπωμάτων και των αριθμών κυκλοφορίας κάθε πολίτη που θα ζητηθεί από τις αρχές άλλης χώρας, τη δημιουργία αρχείου γενετικών φακέλων, την προμήθεια αυτών των στοιχείων σε άλλες χώρες όταν υπάρχουν μεγάλα διασυνοριακά γεγονότα, την προμήθεια στοιχείων για την αποτροπή τρομοκρατικών απειλών, τη διασυνοριακή συνεργασία των αστυνομικών υπηρεσιών."

“ οι περιορισμοί των ατομικών ελευθεριών,
όπως του δικαιώματος της ελεύθερης έκφρασης,
συμπεριλαμβανομένης της ελευθερίας του τύπου και
του δικαιώματος συνάθροισης και συνεταιρισμού,
οι παραβιάσεις της εμπιστευτικότητας των
ταχυδρομικών, τηλεγραφικών και τηλεφωνικών
επικοινωνιών, η δυνατότητα κατ' οίκον ερευνών,
περιορισμών στη χρήση ή και κατάσχεση περιουσιών
νομιμοποιούνται πέραν των ορίων που θέτουν άλλοι
σχετικοί νόμοι...

”

Όχι, δεν πρόκειται για δηλώσεις κάποιου υπουργού ή
εκπροσώπου της αστυνομίας της εποχής μας.
Και αν οι δηλώσεις αυτές φαίνεται ότι συμπυκνώνουν την
στρατηγική της σύγχρονης δημοκρατίας με βάση τις επιταγές
του ιδεολογήματος της ασφάλειας,
γίνανε το 1933 μετά τον εμπρησμό του Ράιχσταγκ.
Από τον Χίτλερ.

φωτογραφία από την πλατεία συντάγματος, Αθήνα, 8 Μάρτη 2007

ΘΕΡΓΙΤΗΣ